

ملکه ابی نَسَل امره ویریسَنه و ایشونه محکوم کوئنه، چونکه، او از اوسر دنیا بومه تا سلیمان حکمت بشتوئه و بین، که یه نفر پيله تر از سلیمان اِره ایسه. ^{۳۲} نینوا مردم داوری روز میئن ابی نَسَل امره ویریسَن و اوشونه محکوم کوئنن، چونکه اوشون یونس موعظه واسه توبه بوَدن، که بین، ینفر پيله تر از یونس اِره ایسه.

شیمه میئن روشنایی

«^{۳۳} هیشکی گردسوز وانگرونپئنه تا اونه جا بدای یا یکتہ بیدره جیر بنای، بلکه گردسوزه چراغدون سر نئئن تا هرکس دیرون بای اونه روشنایی بینه. ^{۳۴} تی چیشم، تی بدن چراغ. وختی تی چیشم سالم بی، تی تمام بدن روشنه بنه. اما وختی تی چیشم فاسید بی، تمام تی بدن ظلماتای پورا بنه. ^{۳۵} پَس وَاخوب بَبو نبی که او روشنایی ای که تی میئن هَنه، ظلمات بی. ^{۳۶} آگه شیمه تمام بدن روشنایی میئن بی و هیچ ذره ای از او ظلمات میئن نبی، هوموقع تمام شیمه بدن روشنایی میئن موئنه هوطوکه یکتہ چراغ پور نور شیمه سر فوتوئنه.»

وای بر فریسی عالیمون و قاضی آن

^{۳۷} هیطو که عیسی خوش گبؤن تمنه گوده، یکتہ از فریسی فرقه عالمون اونه غذا خوردن به دعوت بوده. پَس عیسی اونه خونه بُشو و بنیشته. ^{۳۸} اما فریسی وختی که بده عیسی خوش دَسْتُون قبل غذا خوردن نوشورده، خیلی تعجب بوده. ^{۳۹} هوموقع عیسی خُداوند اونه بوته: «شمه فریسی ان کاس پیاله بیرون پکا کوئنن، اما از دیرون پور از حرص وطمع و شرارت ایسین! ^{۴۰} ای نادونون، مگه اونی که بیرونه بساته، دیرون نساته؟ ^{۴۱} اما از اوچیزی که شیمه میئن هَنه صدقه هدین و بینین همه چی شیمه به پکا بنه.

«^{۴۲} اما وای برشمه ای فریسی ان! چونکه شمه از بینه و کوتکوتو و همه جوره سبزی، دهیک هدئین، اما عدالت و خُدا محبت نده بو گنین. ایشون بدون اونکه اوشونه نده بو بگترین بایستی انجوم بدابین. ^{۴۳} وای بر شمه ای فریسی ان! چونکه دوست دأنین عبادتگاهون میئن بهترین جیگاه بنیشین و مردم، کوچه و بازار میئن شمره سلام بوگوئن. ^{۴۴} وای برشمه! چونکه قبروئی بی نام نیشون مورشونین که مردم نوَدُنسه اوشونه سر راه شنن و ردّا بنن.»

^{۴۵} یکتہ از قاضی آن اونه جواب میئن بوته: «اوستاد، تو اپی گبون آمره، آمرم توهین کادری.» ^{۴۶} عیسی بوته: «وای بر شمه هم ای قاضی آن، که سنگین بار

مردم دوش سر نئين، اما خودتون نخوانين حتى يکته انگوشت، کمک واسه اونه جیر بنين. ^{٤٧} وای برشمه که پیغمبرونی واسه که شیمه پٿرون اوشونه بکوشتن مزار چاکونين! ^{٤٨} هينه واسه شمه گواپی دئنين و او کارونی که شیمه پٿرون انجوم بدابوئن تصدیق کوئنين. چونکه اوشون پیغمبرون بکوشتن و شمه اوشونه به بوقاع چاگودين. ^{٤٩} هينه واسه خدا حکمت بفرماسه که ”مو اوشون واسه پیغمبرون و رسولون سرا دئتم. اما بعضی ان کوشنن و بعضی انم آزار رسونبئن.“ ^{٥٠} تا، خون همه پیغمبرونی که از اول دونیا تا الون فبو بو، ابي نسل گردن بی- ^{٥١} از هابیل خون تا زکریا خون که قربانگاه و محرابگاه میئن فبو. بله، شمره گوئم که ابي نسل ایشون واسه حساب پس دئنه. ^{٥٢} وای بر شمه ای قاضی ان! چونکه معرفت کلید بدوزیئن. خودتون دیرون نوشوئن و اوشون جلو که خوانن دیرون بوشنن هم گینين.»

^{٥٣} وختیکه عیسی بیرون بشو، تورات معلمون و فریسی ان بنا بمخالفت اون امره بودن و اونه زور باردن تا خیلی چیزوناجی گب بزنی ^{٥٤} و اونه چر سر نیشتبون تا یکته گب اونه زبونای بیرون بای تا اونه گرفتار کونن.

۱۲

فریسی خمیرمایه جی دوری بکونين

ابی وخت میئن، هیزارون نفر جومه بوبون، اونقدر که همدیگر پا دمتن. عیسی اول خوش شاگردون امره گب زن بنا بوده و بوته: «فریسی فرقه عالمون خمیرمایه جی، که هوریاکاری ایسه، دور بین. ^٢ هیچ چی دخوته نیه که آشکارا نبی و هیچی جیگاه بوخورده نیه که بده نبی. ^٣ اوچیکه ظلمات میئن بوتین، روشنایی میئن بشتوسه بنه، و اوچیزیکه دوسته درون پوشت پیچ پیچی بودین، بومون جورا جی اعلوم بنه.

«^٤ ریفقون، شمره گوئم اوشونای که جون کوشنن و هی یکته کار بیشتر گوده مینن، واهیمه ندارین. ^٥ شمره نیشون دئتم، کیا جی باید ترسئن: اونای بترسین که وختی شیمه جون بیته، ابي قدرت و ایختیار دئنه که دوزخ میئن تودای. بله، شمره گوئم، اونای باید ترسئن. ^٦ مگه پنج ته چیشنک، دو قورون نفروشنن؟ هينه واسه، حتی یکته از اوشون خدا ورجه فراموش نبنه. ^٧ حتی شیمه سر مو همته بوشمارده بوبو. پس واهیمه ندارین، چونکه شیمه ایرزش هیزارون چیشنکای بیشتره.

«^۸شمره گوئم، هرکسی ازمو، مردم ورجه اعتراف بکونی، انسون ریکه که مو ایسم هم از اونای خُدا فرشته اُن ورجه اعتراف کوئنه.^۹ اما هرکسی مردم ورجه مه حشا بکونی، خُدا فرشته اُن ورجه حشا بنه.^{۱۰} هرکسی یکتہ گب ضد انسون ریکه که مو ایسم بوگوی، ببخشه بنه، اما هرکسی روح القدس کُفر بوگوی، ببخشه بنه.^{۱۱} هیطو که شمره عبادتگان و حاکمون و پيله ترون ورجه بپورن، ديل ناگرون نبين که چطو خودتونای دفاع بکونين يا چي بوگوين،^{۱۲} چونکه اوزمون، روح القدس اوچيزی که بايد بوگوين شمره آموجبئنه.»

نادون ارباب حيكاي

^{۱۳}يه نفر جمعيت ميئنای اونه بوته: «اوستاد، می برار بگو می پئ ارث می آمره قسمت بکونی.»^{۱۴} اما عیسی جواب بده: «مرداک، کی مه شیمه میئن قاضی یا موقسیم بوده؟»^{۱۵} پس مردم بوته: «واخوب بین و شمره حرص و طمعای دور بدارین، چونکه آدمی زندگی به زیادی اونه مال و منال نیه.»^{۱۶} بازین اپی حیکایت ایشونه به بارده: «یکته ارباب زمین، خیلی بار بارده.^{۱۷} پس او ارباب خوش آمره فکر بوده،”چی بکونم، چونکه جایی ندئتم می بار بنئم؟“^{۱۸} بازین بوته: ”دوئم چی بکونم! می تیلمارون فگردونبئتم و تیلمارون پيله تر چاکوئتم، و همه گندم و می دارایی اونه میئن انبار کوئتم.^{۱۹} و می جوئن گونم: ای جوئن، خیلی سال که هنقدر دارایی جوومه گودی. الوئن ده آروم بگیر؛ بوخور و وودوش و خوش ببو.“^{۲۰} اما خُدا اونه بوته: ”ای نادون! هی امشو تی جوئن بیته بنه. الون دارایی ای که جوومه گودی، کی شی بنه؟“^{۲۱} اپی ایسه آخرعاقبت کسی که خوشه به دارایی جوومه کوئنه، اما خُدا ورجه مالدار نیه.»

نیگرون نبین

^{۲۲}بازین عیسی شاگردون بوته: «پس شمره گوئم، شیمه زندگی به نیگرون نبین که چی بخورین، و نه نیگرون شیمه جوئن که چی دکونین.^{۲۳} زندگی از خوردن و جوئن، رخت و لباسای بیشتر ایرزش دئنه.^{۲۴} کلاجون نیگه بکونین: نه کارئن و نه بیئنن، نه تیلمار دائنن و نه کندوج؛ با اپی همه خُدا اوشونم روزی هدئنه. و شمه چقدر با ایرزشتر از پرنده اینن!^{۲۵} کیسه از شمه که بتوئه دیل نیگرونی امره، اپی خوش عمر زیاد کونی؟^{۲۶} پس، آگه اپی کوشتای کارم انجوئم دئی منین، چره بقیه به دیل نیگرونین؟^{۲۷} سوسنون نیگه بکونین که چطو پيله بنن؛ نه سختی کشنن و نه ریسنن. با ایحال شمره گوئم که حتی سلیمان هم

خوش ای همه شکوه و جلال امره، یکته ای سوسنون مورشون قشنگ نبؤ. ^{۲۸} پَس آگه خُدا صحرا و شَن که ایمره هَنه و فردا تنوره میئن تودَه بنه، ایطوری پوشننه، چقدر بیشتر شمره، ای کم ایمونون! ^{۲۹} پَس اینه دومبال نبین که چی بُخورین یا چی وودوشین؛ ایشونه به نیگرون نبین. ^{۳۰} چونکه ای دنیا قومون ایجور چیزون دِمبال ایسن اما شیمه پُر دؤنه که، شمرم ایشون احتیاج دَنین. ^{۳۱} پَس بجای اوکار، شمه اونه پادشایی دومبال بین و همه ایشون شمره هَدَه بنه.

«^{۳۲} آی کوچ گله، واهیمه ندارین، چونکه شیمه پُر خوشحالی اینه که پادشاهی شمره هَدای. ^{۳۳} اوچیزی که دَنین بفروشین و اوشونی که محتاجن هَدین؛ شیمه به کیسه ائی فراهم بکونین که نیستی، و گنجی آسمون میئن جومه کونین که تمته نبی، جایی که نه دوزد هنه و نه بید زَنه. ^{۳۴} چونکه هر جایی که شیمه گنج هته، شیمه دیل هم اوره هته.

حاضر بین

«^{۳۵} همیشه خدمت گودن به حاضر بین. ^{۳۶} هوشونی مورشون بین که خوشون ارباب ریفای ایسن که عروسیاجی وگردی، تا هیطو که برسه و در بکوته، تا تادی اونه به باز گونن. ^{۳۷} خوشا به حال هو خدمتکارونی که وختی اوشون ارباب وگردنه، اوشونه بیدار بینه. راست راست، شمره گونم، خودش خورخت خدمت دوکوئنه؛ اوشونه سفره سر نیشونبینه و هنه ایشونه خدمت کوئنه. ^{۳۸} خوشا به حال هو خدمتکارونی که وختی ایشونه ارباب هنه، چی نصف شو، چی صوبه دم، ایشونه بیدار بینی.

«^{۳۹} اما اینه بدونین که آگه صابخونه دونس که دوز چی ساعت میئن هنه، نوگذاشت خو خونه آئی دوزدی بی. ^{۴۰} پَس شمه هم باید حاضر بیسین، چونکه انسون ریکه هم، وختی هنه که اونه ریفای نیئن.»

^{۴۱} پطرس عیسای بپورسه: «آقا، ای حیکایت آمه به بآردی یا همته به؟»
^{۴۲} عیسای خُداوند بوته: «پس او امین و آگاه مباشر کیسه که اونه ارباب اونه خوش خونه خدمتکارون پیلتر چاکوئنه تا اوشونه خوراک سهم بموقع هَدی؟»
^{۴۳} خوش به حال او غلومی که وختیکه اونه ارباب وگردنه، اونه خو کار سر بینی.
^{۴۴} حقیقتاً شمره گونم که اونه خوش همه ی دارایی، سر جور نئنه. ^{۴۵} اما آگه او غلوم خوش امره بوگوی که «ارباب، دیر گوده»، و بنا به آزار نوکرون و کلفتون

بکونی، و بخوری و وودوشی و مست کونی،^۶ بازین او روزی که خو ارباب ریفا نیه و او ساعت میئن که او واخُب نیه هنه و اونه دوخَئله کوئنه و خیانتکارون جیگاه میئن تودئنه.

«^۷ غلؤمی که خوش ارباب خواسه دونه و با هو حال، خوش او کار به آماده نوکئنه، حسایی چوب خوئنه.^۸ اما او که خو ارباب خواسه نودوئنه و کاری کوئنه که تنبیه گودن قابیل ایسه، کمتر چوب خوئنه. هرکس که اونه بیشتر هده بی، اونای بیشتر حساب هیته بنه؛ و هر کس که اونه بیشتر بسپورده بی، اونه جواب دهی هم بیشتر بنه.

آشتی نه، سیوا بوئن

«^۹ مو بومئم تا زمین سر آتش واگیرونم، و ای کاش که تا الؤن بل بیته بو بوئی! ^{۱۰} مو یکنه تعمید دئتم که باید بگیرم، و تا او به انجؤم برسی خیلی پریشونم. ^{۱۱} گمون کوئنین که بومئم آشتی زمین سر بآرم؟ نه، شمره گونم، بومئم تا سیوایی تودئتم. ^{۱۲} چونکه از ایی ببعده، پنج نفر میئن از یکنه خونه اهل، سیوایی دکننه؛ سُه ته بر ضد دوته بنن و دوته بر ضد سُه ته. ^{۱۳} اوشون میئن سیوایی دکنه بنه، پئر ضد ریکه و ریکه ضد پئر، مئر ضد لاکو و لاکو ضد مئر، شومئر ضد عروس و عروس ضد شومئر.»

زمون تعبیر

^{۱۴} بازین جماعت بوتِه: «هیطو که بینین یکنه ابر مغربای پیدا بوئو، تاتادی گونین: “باروون هنه،” و بارون هم وارنه. ^{۱۵} و هیطو که جنوبای باد هنه، گونین: “هوا خیلی گرم بنه،” و هیطورم بنه. ^{۱۶} ای دوروئوئن! شمه که خوب دوئنین زمین و آسمون وضعیت چطو تعبیر بکونین، چطو ایسه که الؤن زمونی که اونه میئن ایساین، منیئن تعبیر گودن؟

«^{۱۷} چره خودتون درباره اوچیزی که دُرسته قضاوت نوکئنین؟ ^{۱۸} زمؤنی که تی شاکی امره حاکم ورجه شنی، تقلاً بکون تا راه میئن اونه امره آشتی بکونی، نبی که ته قاضی ورجه ببورن و قاضی هم ته مأمور بسپوری، و زیندون میئن دکای. ^{۱۹} ته گوئم که تا آخرین قرؤن هندای، زیندؤن مئنا بیرون نائی.»

١ هو زمون مین، بعضی اُن که اوره ایسابون، جلیئنناجی عیسی امره گب بزئن که پیلاؤس اوشون جوری بکوشته بو که اوشون خون، خوشون قربانی ان خون امره قاطی بوبؤ بو. ٢ عیسی بوته: «گمؤن کوئین او جلیلی انی که به اپی روز دکتن، جلیل بقیه مردومون جی گناهکارتر بوئن؟ ٣ شمره گوئم که ایطوری نیه. بلکه آگه توبه نکونین، شمرم همته هلاک بنین. ٤ یا گمون کوئین او هجده نفر که شیلوآم بُج اوشون سر فگرسه و بکوشته بوبؤن، دیگر مردومون اورشلیم جی گناهکارتر بوئن؟ ٥ شمره گوئم که ایطوری نیه. بلکه آگه توبه نکونین، شمرم همته هلاک بنین.»

٦ بازین اپی حیکایت بآرده: «یکته مرداک خوش انگورباغ مین یکتہ انجیل دار بکاشته بو. هیطو که خواس دار بار بچینی، هیچی اونه سر نیاته. ٧ پس خوش باغبون بوته: ”سه سال ایسه که اپی دار بار چیین به هنم اما هیچی گیر نابئنم. اونه ببین، چره خاک هدر شی؟“ ٨ اما باغبون جواب بده: ”آقا، بدار یه سال دیگرم بومؤنی. اونه دور کینتم و اونه گود دینم. ٩ آگه سال دیگه بار بارده که هیچی؛ آگه نارده اونه ببین.“»

علیل زناکی شفا

١٠ یکتہ از مقدس شنبه روزؤن، عیسی یهودی اُن عبادتگاه مین مردوم آموت. ١١ اوره زناکی ایسابو که یکتہ روح اونه هیجده سال علیل بوده بو. هچیمسه بو و هیچ جوره منیس راست بیسی. ١٢ وختی که عیسی زناک بده، اونه دوخونده و بوته: «زناک، تی معلولیتای خلاص بوی!» ١٣ بازین زناک سر دس بنا و او یدفاری راست بیسه خُدا ستایش بوده. ١٤ اما عبادتگاه پیلتر، از اوره که عیسی شنبه مین شفا بده بو، برزخ بو و مردم بوته: «شش روز کار گودن به دئین. او روزؤن مین باین و شفا هگیرین، نه شنبه مین.» ١٥ عیسای خُداوند بوته: «ای دوروئون! هیته از شمه شنبه مین شیمه گاو یا الاغ گئچه مئناى بازانوگئنه تا او دئن به بیرون بیره؟ ١٦ نباستی اپی زناکم که ابراهیم لاکو ایسه و شیطون هجده سال اونه اسیر بوده بو، شنبه مین اپی گرفتاری جی سرادائن؟» ١٧ وختی عیسی اپی چیزون بوته، اینه مخالفون همته شرمنده بوبؤن، اما جمعیت همته اونه پيله کارونای شاد بوئن.

خردل دنه حیکایت و خمیرمایه حیکایت

١٨ هووخت عیسی بوته: «خُدا پادشایی چیه مؤنه؟ و اونه بوگوم چی

مورسؤن ایسه؟^{۱۹} خردل دنه مورسون که یکتہ مرداک اونه ویتہ و خوش باغ میئن بکاشته. او دنه سبز بو و یکتہ دار بوبو، جوری که آسمؤن پرندہ آن بومئن و اونه خالؤن میئن فک بساٹن.»

^{۲۰} ھندہ بوتہ: «خُدا پادشایی بوگوم چی مورسؤن ایسه؟^{۲۱} هیطو خمیرمایہ مورسونی ایسه که یکتہ زناک ویتہ و سُه ته کیسه آرد امره قاطی بودہ تا خمیر قشنگ واج بومه.»

تنگ در

^{۲۲} عیسی اورشلیم راه میئن، شھرون و دھاتون سو شو و مردوم آموت.^{۲۳} ایی میئنہ، یہ نفر اونای بپورسہ: «آقا، مردومونی که نجات پیدا کوئن کم ایسن؟» ایشونہ بوتہ:^{۲۴} «تقلاً بکونین تا تنگ درای دیرون بشین، چونکہ شمرہ گوئم، خیلی ان اونه دومبالن تا دیرون بوئن، اما متئن.^{۲۵} وختیکہ صابخونہ ویرسی و در دودی، بیرون ایسنین، در گوتبئین و گونین: «آقا، در امہ به باز کون!» اما او جواب دئنه، شمرہ نشناسنم نودؤئم کورہ شی ایسن.»^{۲۶} اوموقع شمه گونین: «امہ تی امرہ بخوردیم و وودوشتم و تو امرہ امہ کوچہ آن میئن آموتی.»^{۲۷} اما او گونہ: «شمرہ نشناسنم؛ نودؤئم کورہ شی ایسن. ای شرورون می جی دور بین!»^{۲۸} هوموقع اورہ ونگ زئین و شیمہ گاز گار سر سوئین، چونکہ ابراهیم و اسحاق و یعقوب و ہمہ پیغمبرون، خُدا پادشایی میئن اینین، اما خودتون بیرون دینین.^{۲۹} مردم، شرق و غرب و شمال و جنوبای هنن و خُدا پادشایی سفرہ سر نیشتن.^{۳۰} بلہ، ایسن بعضی آن کہ آخر ایسن، اول بن و بعضی أم اولن کہ آخر بن.»

عیسی ماتم اورشلیم واسہ

^{۳۱} هو زمون میئن، چن نفر از فریسیون فرقه عالمون عیسی ورجہ بومئن و بوئن: «ارای بشو بجای دیگہ، چونکہ هیرودیس خوائنه تہ بکوشی.»^{۳۲} عیسی بوتہ: «بشین و او شال بگین: «ایمروز و فردا دیوؤن بیرون کوئنم و مردم شفا دئنم، و سوم روز میئن می کار بہ آخر رسونبئنم.»^{۳۳} با ایحال ایمروز و فردا پس فردا باید می راه بوشوم، چونکہ ممکن نیہ، یکتہ پیغمبر اورشلیم بیرون بکوشته بی.»^{۳۴} ای اورشلیم، ای اورشلیم، ای کہ پیغمبرؤن کوشنی و رسولونی کہ تی سو سرا دا بنی سنگسار کوئی! چن بار خواسم کولوشکن مورسؤن کہ خوش چیرہ کؤن خوش بال و پر جیر جومہ کوئنہ، تی زاکؤن جومہ کوئم، اما

نخواستی! ^{۳۵} بین، شیمه خونه ویلا گوده بومونسه مؤنه. و شمره گوئم که ده مه نینن تا او روز که بوگوین: «مبارک ایسه اونی که خُداوند ایسم امره هنه.»

۱۴

شفا یکتہ مقدس شنبہ میئن

۱ یکتہ از مقدس شنبہ روزون میئن که عیسی غذا خوردن به یکتہ از فریسی فرقه عالمون پیلترون خونه بُشو بو، اوشونی که اوره ایسابون اونه حیسابی پاسن. ^۲ اونه جلو یکتہ مرداک ایسابو که اونه جُون آؤ بآرده بو. ^۳ عیسی قاضی اُن و فریسی اُن جی بپورسه: «شفا دئن، شنبہ میئن روا ایسه یا نه؟» ^۴ اوشون تام بزئن. پس عیسی او مَرَدکا بیتہ، شفا بَدَه و سرا ده. ^۵ بازی و گرسه اوشونای بپورسه: «کیسه از شمه که اینه ریکه یا گاؤ، شنبہ میئن چاه میئن دکای و تاتادی اونه بیرون ناری؟» ^۶ اوشون اپی گبون به، جوابی نداشتن.

جور جیگه، جیر جیگه

۷ وختی عیسی بده میمونون چوطؤ تقلا کوئنن مجلس میئن جورجیگه بنیشن، اوشونه بوتہ: ^۸ «هیطو که یه نفر ته عروسی دعوت کوئنه، مجلس میئن جورجیگه بنیشن، شاید یه نفر از تو شناس تر دعوت بوؤ بی. ^۹ هینه واسه صابمجلس، که هر دوته دعوت بده هنه و ته گونه: "تی جا هدی اپی آدم." بعد مجبوری خفت امره مهمونی جیرجیگه بنیشی. ^{۱۰} پس هروخت یه نفر ته میمون گوده، بشو و جیرترین جای مجلس بنیشن، تا وختی که صابمجلس بای، و ته بوگوئی: "ریفق، بفرما جورجیگه بنیش." هروخت اوته میمونون ورجه سریلند بنی. ^{۱۱} چونکه هرکس خوش پیله بکونی، کوشتاگه بنه، و هرکس خوش کوشتاگه کونی، پیله بنه.»

۱۲ بازی عیسی صابمجلس بوتہ: «هیطو که شوُم یا میمونی دئی، تی ریفوقون و برارون و فامیلون و دارا همسایه اُن دعوت نکون؛ نبی که اوشونم بعدا ته دعوت بکونن و تو تی عوض هگیری. ^{۱۳} پس وختیکه میمونی دئی، فقیرون و زمینگیرون و شلُون و کورون دعوت بکون ^{۱۴} که برکت هگینی؛ چونکه اوشون هیچی ندائن که تی عوض هدئن، و تو تی اجر اوزمون که صالحون زنده بن هگینی.»

پیله میمونی حکایت

۱۵ هیطو که یکتہ از میمونون کہ عیسی امرہ ہم سفرہ بوبؤ بو ایچیزون بشتؤسہ، بوتہ: «خوشا بہ حال اونی کہ خُدا پادشاهی میمؤنی میئن نون بُخوری.»^{۱۶} اما عیسی اونه بوتہ: «یہ نفر یکتہ پیلہ میمونی بیتہ و خیلی انِ دعوت بودہ. ^{۱۷} وختیکہ شوُم وخت برسہ، خوش خدمتکار سرا دا تا دعوت بوبؤ کؤنہ بوگوی، ”بائین کہ ہمہ چی حاضر ایسہ.“^{۱۸} اما اوشون ہرتہ بہونہ باردن. یکتہ بوتہ: ”یکتہ بیچار بيم کہ باید بوشوم اونه بینم. خواہش گوئنم مہ عفو بکون.“^{۱۹} اویکتہ بؤتہ: ”پنج جفت گاو بيم، و الؤن راہ میئن ایسم تا اوشونہ واریسی بکونم. خواہش گوئنم مہ معاف بکون.“^{۲۰} سو می ہم بؤتہ: ”تازگی زن ببوردم، اینہ واسہ منئم بئم.“^{۲۱} پس خدمتکار وگرسہ و خوش ارباب واخوب گودہ. صابمجلس بزخ بو و خوش خدمتکار فرمون بدہ زود شہر کوچہ بازار میئن بشو و فقیرون و زمینگیرون و کورون و شلون بار.^{۲۲} خدمتکار بؤتہ: ”آقا، تی فرمون عملی بودم، اما حلہ جا ہتہ.“^{۲۳} پس اونه ارباب بوتہ: ”جاده آن و مالرو کوچہ اونی کہ شہرای بیرون ہتن بشو و بزور مردم می میمؤنی میئن بار تا می خونہ پور بی.^{۲۴} شمرہ گوئم کہ ہیتہ از دعوت بوبوکون می شوُم و نچیشن.“

عیسی دمبال گودن بہا

۲۵ عیسی او پیلہ جیمعتی کہ اونه ہمراہی گودن وگرسہ و بوتہ: ^{۲۶} «ہرکی می ورجہ بای و از پئر و مئر، زن و زاک، برار و خاور، و حتی خوش جؤنای بیزاری نداری، می شاگرد مننہ بؤن.^{۲۷} و ہرکس خوش صلیب خو کول سر نناہ و ہنکشی و می دومبال نای، می شاگرد مننہ بؤن.

^{۲۸} کیسہ از شمه کہ بُرجی بخوای بسازی و اول ننیشی و اونه خرچ حساب کتاب بکونی و بینی تینہ اونه بہ آخر برسؤنی یا نہ؟^{۲۹} چونکہ آگہ اونه پی بکنی، اما او بنا جور بوردن بہ کم باری، ہرکی بینی، اونه روخشنا گینہ،^{۳۰} گونن: ”ابی آدم بنا بہ ساتن بودہ، اما اونه تمنہ گودنہ بہ وامؤنسہ!“^{۳۱} «و یا کویکتہ پادشاہ ایسہ کہ بشی جنگ با یکتہ پادشاہ دیگہ، قبل اونکہ اول بنیشی و فکر بکونی کہ تینہ دہ ہیزارتہ سریاز امرہ، بہ جنگ کسی بشی کہ بیست ہیزارتہ سریاز امرہ ہنہ؟^{۳۲} و آگہ بینی کہ مننہ اونه جلو بیسی، اوزمون تا دشمن لشکر حلہ نرسہ یکتہ نمایندہ سردننہ تا چوطو صلح بکونن.^{۳۳} ہینہ واسہ، ہیتہ از شمه ہم تا از تمام خو دارایی دس نکشین، می شاگرد منین بؤن.^{۳۴} «نمک

خوبه، اما آگه خوشی مزه از دَس بدای، چُطو تینیم اونِه هنده شور کونیم؟^{۳۵} نه زمین به کار هنه و نه کود به بدرد خُوئنه؛ بلکه اونِه فوکوئَن. هرکس که گوش دَنه ایشتوسنه به بشتوئی!»

۱۵

ایربو گوسند حیکایت

۱ و اما خراجگیرون و گناهکارون همتِه عیسی ورجه جوَمه بوئن تا اونِه گَبُون بشتوئن. ۲ اما فَرِسی فرقه عالمون و تورات معلمون میسمیره گودن و گوئن: «ای مَرِدکه گناهکارون قَبول کوئنه و اوشون آمره یکتِه سفره سر نیشنه.» ۳ پَس عیسی ای حیکایت ایشون به بآرده: ۴ «کیسه از شمه که صدته گوسند بَداری و آگه یکتِه از اوشون ایبر بی، او نود و نه ته صحرا میئن نای و او ایبر بُوکه دومبال نشی تا اونِه بیاجی؟ ۵ وختیکه او ایبر بُو گوسند صحرا میئن بیاته، اونِه ذوق امره کولَ گینه ۶ و هنه خونه، ریفقون و همسایه آن دُخوبئنه و گونه: ”می آمره شادی بکونین، چونکه می ایبره بو گوسند بیاتم.“ ۷ شُمَره گوئم که اینِه واسه آسمون میئن جشن و خوشی پیله تری که یکتِه گناهکار توبه کوئنه، بیا بنه تا او نود و نه ته صالح به که نیازی به توبه گودن ندئن.

ایبر بو سکه حیکایت

۸ «و یا کویکتِه زناک ایسه که ده ته نقره سکه بَداری و وختیکه یکتِه از اوشون ایبر بی، چراغ وانگیرونی و خونه میئن اونِه دومبال نگردي و تا اونِه نیاجی، اونِه واموتنای نیسنه؟ ۹ و هیطو که اونِه بیاته، ریفقون و همسایه آن دُخوبئنه و گونه: ”می آمره شادی بکونین، چونکه می ایبر بُو سکه بیاتم.“ ۱۰ شُمَره گوئم، هینه واسه، یکتِه گناهکار توبه کوئنه، خُدا فرشته آن ورجه جشن و خوشی بیا بنه.»

ایبر بوریکه، حیکایت

۱۱ بازیَن دومباله بَدَه و بفرماسه: «یکتِه مَرِداک دوتِه ریکه داشت. ۱۲ یه روز کوشتای ریکای خوشی پَر بوته: ”پَر، سهمی که تی دارایی جی مَه رسنه، الون مَه هدی.“ پَس پَر خوشی دارایی او دوتِه میئن تقسیم بوده. ۱۳ حله خیلی نوگذشته بو که، کوشتای ریکای هرچیزی که داشت جوَمه گوده و بوشو یکتِه دور دست

ولایت و اوره خوشِ دارایی همه خوشگذرونی امره به باد بده. ^{۱۴} وختی هرچی داشت خرج بوده، بدجور قحطی او ولایت میئن بومه و او فقر شدید میئن دگته. ^{۱۵} هینه واسه بوشو، یکنه از او ولایت مَرْدُمُونِ کارگر بوبو، و او مردکه اینه خوش زمینون سر، خوگون غذا دئن به سرا دا. ^{۱۶} او ریکه ناجه داشت خوش شُگم خوگون غذا امره سیر کونی، اما هیشکی اونه هیچی هنده. ^{۱۷} سرآخر بخودش بومه و بُوته: ”می پئر کارگرون، اضافه غذا هم دئن و موآره از وشتایی موردَم. ^{۱۸} ویریسنم و می پئر ورجه شنم و گونم: ’پئر، به حق تو و خدا گناه بودم. ^{۱۹} ده قابیل نیم تی ریکه دوخونده بوئم. می امره تی یکنه از کارگرون مورشون رفتار بکون.“

« ^{۲۰} پس ویرسا و خوش پئر خونه بوشو. اما حله خونای دور بو که اونه پئر اونه بده، اونه دیل بسوته و اونه طرف بودسه، اونه کیشایته و ریکه موچی بزه. ^{۲۱} ریکه بُوته: ”پئر، مو در حق خدا و تو گناه بودم. ده قابیل نیم تی ریکه دوخونده بوئم.“ ^{۲۲} اما اونه پئر خو کارگرون بُوته: ”تأادی بکونین! بهترین رخت بآرین و اونه دکونین. یکنه انگوشر اونه انگوشت میئن و چاروق اونه پائانه میئن دکونین. ^{۲۳} یکنه چاق گوکوله بارین و سیرا بینین، باین بخوریم و جشن بگیریم. ^{۲۴} چونکه می اپی ریکه بمورده بو، زنده بوبو؛ اییره بوبو، بیاته بوبو!“ پس بنا به جشن شادی بودن.

« ^{۲۵} و اما پيله ریکه زمین سر ایسابو. هیطو که خونه نزدیکی بومه و رقص و آواز صدا بشتوسه، ^{۲۶} یکنه از کارگرون دوخونده و بپورسه: ”چی خبر ایسه؟“ ^{۲۷} کارگر جواب بده: ”تی برار بومه و تی پئر او چاق گوکوله سیرابه، چونکه خوش ریکه، سلامتی امره بیاته.“ ^{۲۸} هیطو که اینه بشتوسه، برزخ بو و نخواس ده خونه میئن بای. پس پئر بیرون بومه و اونه منت بوده. ^{۲۹} اما او خوش پئر جواب میئن بُوته: ”بین اپی همه سال موته خدمت بودم و هرگی از تی فرمون سرپیچی نمودم. اپی حال امره هیچوخت حتی یکنه بوزغاله هم مه هندای تا می ریفقون امره جشن بگیرم. ^{۳۰} اما الون که تی اپی ریکه وگرسه، هوریکه ای که تی داراییه روسپی زاناگون به باد بده، اونه به او چاق گوکوله سیر پی!“ ^{۳۱} پئر بُوته: ”زاک، تو همیشه می امره ایسای، و هر چیزی که دئنم، تی شه. ^{۳۲} اما الون جشن و شادی موقع ایسه، چونکه تی برار بمورده بو، زنده بوبو؛ آیر بوبو، بیاته بوبو!“

قاب باز مباحثی‌حیکایت

^۱بازین عیسی خوشی شاگردوُن بوته: «دارا مرداکی یکتہ موباشیر داشت. هیطو کہ گِلگی اونه به برسه کہ او موباشیر تی اموال هدر دائره، ^۲اونه دوخونده و بیورسه: "ایشون چیسہ کہ دربارہ تو ایشتونم؟ تی حساب کیتاپ بکون تحویل بدی دہ منئی می موباشیر بوئن."

^۳مباشیر خوش امرہ فکر بُوَدہ: "چی بکونم؟ ارباب خوائنہ مہ از کار برکنار کونی. نہ زور زمین کندن دئنم و نہ تینم گدایی بکونم چون مہ عار ہنہ. ^۴دوئم چی باید گودن تا ہیطو کہ از مباحثی برکنار بوم، گسؤنی بیسن کہ مہ خوشونہ خونہ آن میئن راہ بدئن." ^۵پس، خوش ارباب قرضداروُن یکتہ دوخوندہ. اوئی جی بیورسہ چنی چی می ارباب قرض دئی؟" ^۶جواب بَدہ: صد تہ پیلہ خُم روغن." بُوته: تی کاغذ ویگیر و زود بنیش بنویس، پنجاتہ پیلہ خُم!" ^۷بازین دو میای بیورسہ: "تو چنی چی قرض دئی؟" جواب بَدہ: "صد خروار گندم." بُوته: "تی کاغذ ویگیر، بنویس ہشتاد خروار!"

^۸ارباب، او قاب باز مباحثی زرنگیای تعریف بوَدہ؛ چرہ کہ ای دنیا زا کون در مقایسہ با خوشوَنہ همسرامالون از روشنایی زا کون عاقلترن. ^۹شمرہ گونم کہ ای دنیای فاسد مال، ریفق یاتن بہ خرج بکونین تا وختیکہ او مال تمنہ بو، اوشون شمرہ ابدی خونہ ان میئن قبول بکونن.

^{۱۰}او کسی کہ کوشتای کارون میئن امین بی، پیلہ کاروُن میئن ہم امین بنہ، و اونی کہ کوشتای کاروُن میئن امین نبی، پیلہ کاروُن میئن ہم امین نبنہ. ^{۱۱}پس اگہ مال و منال ای دنیای فاسد امین نبین، کیسہ کہ حقیقی ثروت شمرہ بسپوری؟ ^{۱۲}اگہ یہ نفر دیگر مال و منال بہ امین نبین، کیسہ کہ شیمہ مال شمرہ ہدای؟ ^{۱۳}هیچ غلومی دوتہ ارباب مننہ خدمت بکونی، چونکہ یا از یکتہ نفرت پیدا کوئنہ و یکتای دیگر بہ محبت کوئنہ، و یا یک نفر بہ فدا بنہ و یکتای دیگر کوشتای دُوئنہ. مننہ ہم خُدا بندہ بین، ہم پول بندہ.»

شریعت و خدا پادشایی

^{۱۴}فریسی فرقه عالمون کہ پولدوست بوئن ہمہ ای گبؤن ایشتوسن امرہ، عیسی روخشنایتن. ^{۱۵}عیسی اوشونہ بوته: «شمہ او گسونی ایسین کہ خودتون مردم بہ صالح نیشون دئین، اما خُدا شیمہ دیلؤنای خبر دئنہ. چونکہ او چیزی کہ مردم اونه خیلی ارزش دئن، خُدا دید میئن ناپسند ایسہ!

«تورات و پیغمبرون تا یحییٰ تعمید دهنده زمون بو، بازین خدا پادشاهی خوروم خبر بدا بنه و همته تلاش کوئین بزور او راهه دیرون بشین. ۱۷ هینه واسه، آسمون و زمین فگردی سهلتره تا اینکه یکتہ نقطه تورات جی بی اعتبار بی!

«^{۱۸} هرکس خوش زناکِ طلاق بدای و یکتہ دیگه زناک بگیری، زنا بوده، و هرکس یکتہ طلاق بدّه زناکه، به زنی بگیری، اونم زنا بوده.

دارا مرداک و ندار ایلعازر

«^{۱۹} یکتہ دارا مرداکی بو که گرونقیمت رخت ارغوانی و نرم کتان دود و همه روز خوشگذرانی دومبال بو. ^{۲۰} یکتہ ندار مرداک به ایسم ایلعازر هم اونه خونه در کنار نائن که اونه جوئن جیجاکی امره پُر بو. ^{۲۱} ایلعازر ناجه داشت خرده غذائ امره که او دارا، سفره سرای کالس، خوش سیر کونی. حتی سگون هم آمن و اونه جیجاکن و لیشتن. ^{۲۲} او ندار مردکای بمورده و فرشته آن اونه ابراهیم ورجه بُوردن. دارا هم بمورده و اونه گل گودن. ^{۲۳} اما هیطوکه خوش چیشم، مُرده آن دنیا میئن باز گوده، خوش رنج و عذاب میئن بده. از دور، ابراهیم بده و ایلعازرَم اونه ورجه. ^{۲۴} پَس بلند بلند بوته: ”می پتر ابراهیم، مه به رحم بکون و ایلعازر سرا دی تا خوش انگشت نوک، او میئن تره کونی و می زوبون خنک کونی، چونکه ای آتش میئن عذاب گشندرم.“ ^{۲۵} اما ابراهیم جواب بدّه: ”زاک، به یاد بار که توتی زندگی میئن، خوروم چی اناجی بهره بیتی و بد چیزون ایلعازر قسمت بو. اما الوُن او اِره آسایش میئن ایسا و تو عذاب میئن. ^{۲۶} اینای بُگذشته، امه میئن و شیمه میئن، یکتہ پيله پرتگاه هته؛ اوشونی که بخوائن از اُره تی ورجه بائن منئن، و اوشون هم که اوره ایسان منئن امه ورجه بائن.“ ^{۲۷} دارا مرداک بوته: ”پَس، ای پتر، تمنا کوئیم ایلعازر می پتر خونه سرا دای، ^{۲۸} چونکه مو پنج ته برار دئیم. اونه سرا دی، تا می برارون و اُخَب کونی، نبی که اوشونم ای عذاب جا میئن دکن.“ ^{۲۹} ابراهیم جواب بدّه: ”اوشون موسی و پیغمبرون دئین، پَس بدار ایشون گبون گوش بدئن.“ ^{۳۰} بوته: ”نه، امه پتر ابراهیم، بلکه آگه کسی از مُرده آن اوشون ورجه بشی، توبه کوئن.“ ^{۳۱} ابراهیم اونه بوته: ”آگه موسی و پیغمبرون گوش ندین، حتی آگه کسی مُرده انای زنده بی، قانع نبئن.“»

گونه و سوسه

۱ بازین عیسی خوش شاگردونِ بوتِه: «گونه و سوسه همیشه هته، اما وای به اوئی که باعث و بانی و سوسه بی. ۲ اونه به بهتر اینه که یکتِه آسیابِ سنگ اونه گردنِ دور توئیدن و دریا میئن باگن تا اینکه باعث بی یکتِه از اپی کوشتای دنائن، گونه بکونن. ۳ پس شمره بپائین. آگه تی برار گناه بوده، اونه تشر بزن، و آگه توبه بوده، اونه ببخش. ۴ آگه یه روز میئن، هفت بار ته به گونه بوده، و هفت بار تی ورجه وگردی و بوگوی: «توبه گونم»، بایسی اونه ببخشی.»

۵ رسولون عیسی خدوند بوتن: «امه ایمون زیاد کون!» ۶ عیسی خدوند جواب بده: «آگه یکتِه کوچ خردل دنه قد ایمون بدارین، تینین اپی توت دار بوگوین بنه امره بکنده بی و دریا میئن بکاشته بی، و شمراي فرمون بئه.

۷ «کیسه از شمه که هیطوکه اونه کارگر شخم زناجی یا گوسندون چروننای صحرا مثنای وگردی، اونه بوگوی: «زود بیه، بنیش سفره سر»؟ ۸ مگه نگونه: «می شووم حاضیر کون و شروع بکون مه پذیرایی بکون تا بوخوژم و وودوشم، و بازین تو بخور و وودوش»؟ ۹ مگه خوش کارگر منت کشنه که اونه فرمون بجا بآرده؟ ۱۰ شمه هم هوطو اوچیزی که شمره فرمون بده بوبو، به جا بآرین، بگین: «امر کارگرونی بی منت ایسیم و فقط امه وظیفه انجام بدائیم.»»

ده ته جزای شفا

۱۱ عیسی خوش راه سر اورشلیم سو، از مرز سامره و جلیل شوئدبو.

۱۲ وختیکه یکتِه دهات میئن شوئدبو، ده ته جزای بده که دور ایسابون ۱۳ اوشون داد بزئن و بوتن: «ای عیسی، ای اوستاد، امه به رحم بکون.»

۱۴ وختی عیسی اوشونه نگاه گوده، بوتِه: «بشین و شمره یهود معبد کاهین نیشون بدین.» اوشون راه دگتن و راه میئن جزام جی شفا بیتن. ۱۵ یکتِه از اوشون وختیکه بده شفا بیاته، هوطو که بلند بلند خدا ستایش گود، وگرسه ۱۶ و خوش عیسی پا جیر توؤده و اونای تشکر بوده. او جزای، سامری بو.

۱۷ عیسی بوتِه: «مگر اپی ده نفر همتِه شفا هینتن؟ پس او نه ته دیگه، کوره ایسن؟ ۱۸ جز، اپی غریبه، هیشکی ونگرسه تا خدا ستایش بکونی؟» ۱۹ بازین او سامری بوتِه: «ویریس و بشو، تی ایمون ته شفا بده.»

خدا پادشائی آمن

۲۰ عیسی فریسی فرقه عالمون جواب میئن کہ بپورسه بُن خُدا پادشایی کی ہنہ، بوتہ: «خُدا پادشاہی جوری نَنہ کہ اونہ بشای دئن، ۲۱ و ہیشکی نگونه کہ اِرہ ایسہ یا اورہ ایسہ، چونکہ خُدا پادشاہی شیمہ میئن ایسا.»

۲۲ بازین عیسی شاگردوئن بوتہ: «زموئی ہنہ کہ ناچہ دئنین کہ یکتہ از انسون ریکہ روزوئن بینین. اَمّا منیئن دئن. ۲۳ مردمِ شمرہ گوئن: ”بین، اِرہ ایسہ،“ یا ”بین، اورہ ایسہ.“ اَمّا اوشونہ دومبالسر نشین. ۲۴ چونکہ برق مورشون یکتہ دَم میئن فوتوئنہ و آسموئن از اپی سو تا اوسو روشن کُوئنہ، انسون ریکہ ہم خوشِ روز میئن ہیطو بنہ. ۲۵ اَمّا اول باید خیلی عذاب بکشی و اپی نسل طرفای رد پی. ۲۶ انسون ریکہ دوروئن، نوح دوروئن مورشون بنہ. ۲۷ مردمِ خورَدَن و وودوشتن و زن گیتن و مرد بوئن تا او روزی کہ نوح کشتی میئن بوشو. بازین سیل بومہ و ہمہ ہلاک گودہ. ۲۸ لوط زمونہ میئن ہم ہیطو بو. مردم، خوردن و وودوشتن و ہین و فورتن و کشت و کار گودن و ساتن. ۲۹ اَمّا او روز کہ لوط سُدوم شہرای بیرون بومہ، آتش و گوگرد آسمونای بپارسہ و ہمہ اوشونہ ہلاک گودہ. ۳۰ انسون ریکہ ظہور روز ہم ہیطو بنہ. ۳۱ او روز میئن، او کس کہ خوشِ خونہ پوشتِ بؤم سر بیسہ و اینہ اسباب خونہ میئن، اوشونہ ویتنہ بہ ہم جیر ناٹنہ و اونی کہ زمین سرہم ایسای، خونہ ونگردنہ. ۳۲ لوط زنائکِ یاد بآرین! ۳۳ ہر کہ بخوای خوشِ جوئنِ قایم بَداری، اونہ از دَس دئنہ، و ہر کہ خوشِ جونِ از دَس بدای، اونہ نجات دئنہ. ۳۴ شمرہ گوئم، او شو میئن از دوتہ نفری کہ یکتہ جا میئن خوتن، یکتہ ویتہ و اویکتہ بَنئہ بنہ ۳۵ و از دوتہ زنائکی کہ یکتہ جا گندم آسیاب کُوئنن، یکتہ ویتہ و اویکتہ بَنئہ بنہ. [۳۶ دوتہ مرداکی کہ زمین سر ایسنن، یکتہ ویتہ و اویکتہ بَنئہ بنہ.] ۳۷ شاگردون بپورسہ ن: «کورہ، ای خُداوند؟» جواب بَدہ: «ہرجا کہ لاشہ ای بنای، لاشخورون اورہ جوئمہ بَن!»

۱۸

یکتہ دچیک بیوہ زناکِ حیکایت

۱ عیسی شاگردوئن بہ یکتہ حیکایت بآردہ تا نیشون بَدای کہ باید ہمیشکِ دوعا بکونن و ہرگی دیلِسرَدِ نَبوئن. ۲ بفرماسہ: «یکتہ شہر میئن قاضی ای ایسابو کہ نہ خُدا جی ترس داشت، نہ خُدا خلقِ محلِ گود. ۳ ہو شہر میئن یکتہ بیوہ زناکم ایسابو کہ یکسرہ اونہ ورجہ اَمہ و اونای خواست کہ اینہ حق دُشمن جی

هگيري. ^٤ قاضي چن وختي اونه محل نوده. اما سر آخر خوش امره بوته: ”هرچن خداجي واهيمه ندئتم و خدا خلق هم نده بو گينم، ^٥ اما چونکه ابي بيوه زناک هميشک مي مزاحم بنه، اونه داد هگيتم، ده ني که تندتند باي مه وازده باري!“ ^٦ و عيساي خداوند دمباله بدا: «بشتوسين ابي بي انصاف قاضي چي بوته؟ ^٧ مگه خدا خوش انتخاب بويوکون داد، که شب و روز اونه درگاه سو منت کوئنن، نرسنه؟ مگه ابي کارم هيپو، عقب توډئنه؟ ^٨ شمره گوتم که خيلي زود ايشونه داد رسنه. هينه واسه زموني که انسون ريکه باي، زمين سر ايموني پيدا کوئنه؟»

فريسي و خراج گير حيكاييت

^٩ بازين عيسي بعضي ان واسه که ايشون پشت به خوشون صالح بوئن گرم بو و ديگرون کوشتاي شموردن، ابي حيكاييت بارده: ^{١٠} «دونفر پرستش به معبد سو بشوئن، يکته فريسي فرقه عالمون، اويکته خراجگير. ^{١١} فريسي بيسه و خوش امره ايطوري دوعا بوده: ”خدایا، ته شکر کوئتم که مردمون ديگر مورشون دزد و ظاليم و زنا کار نييم، و حتی ابي خراجگير مورشونم نييم. ^{١٢} هفته اي دوبار روزه گينم و از هر چي که به دست ابيتم، ده يک هيدم.“ ^{١٣} اما او خراجگير دور بيسه و حتی خوش سر آسمون سو جورا نييت، بلکه خوش سينه سر زي و گوت: ”خدایا، منه گوناهاکار به رحم بکون.“ ^{١٤} شمره گوتم که او مردکاي نه، بلکه ابي خراجگير، صالح حيساب بويو و خو خونه بوشو، چونکه هرکي خوش پيله نيشون بداي، کوشتاکه بنه، و هرکي خوش کوشتاکه کوني، پيله بنه.»

بدارين زاكون مي ورجه بائن

^{١٥} مردم حتی قونداق زاكونم عيسي ورجه اردن تا اوشون سر دس بناي. شاگردون هيپوکه اينه بيدن، مردم سر تشر بزئن. ^{١٦} اما عيسي اوشونه خوش ورجه جومه گوده و بوته: «بدارين زاكون مي ورجه بائن؛ ايشون جلو نگرين، چونکه خدا پادشاهي هيچور گسون شه. ^{١٧} راست راست، شمره گوتم، هرکس خدا پادشاهي يکته زاک مورشون قبول نکوني، اونه ميئن نشنه.»

دارا رييس

^{١٨} يکته از رئيسون عيساي بپورسه: «خوروم اوستاد، چي بکوتم تا زندگي

ابدى بدست بآرم؟»^{۱۹} عيسى جواب ٻڌو: «چره مه خوروم دُخوڀڻي؟ هيشڪه خوروم نيه جز خدا. ۲۰ حڪمُون دُونِي: زنا نڪون، خون فونگُون، دزدِي نڪون، دروغ گواپي ندي، تي پٿر و مٿرِ احترامُ ٻڌار.»^{۲۱} دارا رييس ٻوته: «همه ايشونه از وختي كه تره جووئي بوم تا الون بجا بآردم.»^{۲۲} عيسى هيٺو كه اينه بشتوسه، ٻوته: «خله يه چي ڪم دئي؛ هرچي كه دئي بفورش و اونه بها ندارون مئِن قسمت بڪون، كه آسمُون مئِن گنج دئي. بازين بيه و مه دمبال ڪون.»^{۲۳} او مردڪاي هيٺو كه اينه بشتوسه، غصه داربو، چونكه خيلي مال و منال داشت. ۲۴ عيسى اونه نيگا بوده و ٻوته: «چني چي سخت مالدارون به خدا پادشاهي مئِن ديرون شوئن! ۲۵ شتر رد بؤئن، سوزن سولاغاي سهلتره از راه پيدا گودن مالدار آدم خدا پادشاهي مئِنه.»

۲۶ اوگسوني كه اينه بشتوسن، پورسن: «پس ڪي تينه نجات پيدا ڪوني؟»^{۲۷} عيسى بفرماسه: «اوچي كه آدمي به ناممڪنه، خدا به ممڪن ايسه.»^{۲۸} ۲۸ پطرس ٻوته: «بين، امه خونه و زندگي ويلاه گوديم و تي دومبال راه دڪتيم!»^{۲۹} عيسى ايشونه ٻوته: «راست راست، شمره گونم، هيشڪي نيه كه خوش خونه يا زناڪ يا برارون يا پٿر و مٿر يا زاڪُون، خدا پادشاهي واسه ويلاه ڪوني، ۳۰ و هي دنيا مئِن چن برابر به دس ناري، و او دونيا مئِن هم زندگي ابدى اونه قسمت نبي.

عيسى هنده خو موردن پيشگوي ڪونه

۳۱ هووخت او دوازده ته شاگرد يڪته ڪناري هگشه و ايشون ٻوته: «بينين اورشليم شوئدريم. اوره هرچي پيغمبرون، انسون ريڪه باره بنويستن، به انجوَم رَسنه. ۳۲ چونڪه اوره اونه غيريهودي اُن دست هڏئن. تا اونه خيلي توهين بڪونن و روخسن گيرن و فيلي اونه سر فوڪوئن. ۳۳ بازين اونه شلاق زنن و اونه ڪوشن، سوم روز مئِن ويريسته.»^{۳۴} اما شاگردون هيتته از اونه گبون نفهمسن. اونه گبون معني اوشوناي پنهنون بومونسبو و نفهمسن چي ٻوته.

ڪور گدا شفا

۳۵ عيسى هيٺوڪه آريحا شهر نزديڪي برسه، يڪته ڪور مردڪاي راه ڪنار نيشت بو و گداپي گود. ۳۶ وختي جمعيت صدا كه از اوره رد بودبون بشتوسه، پورسه: «چي خبر ايسه؟»^{۳۷} اوشون ٻوئن: «عيساي ناصري از اُره شوده.»^{۳۸} او ڪور زگله بزه: «عيسى، داوود ريڪه، مه به رحم بڪون!»^{۳۹} او گسوئي كه جمعيت

پیشاپیش شوئدبون، اونه تشر بزئن و بخواستن تام بزنی. اما او بیشتر خو صدا جور ببورده که: «داوود ریکه، مه به رحم بکون!»^{۴۰} عیسی بیسه و فرمون بده او کور مردکا که اینه ورجه بازن. هیطو که پیش بومه، عیسی اونای پورسه: «چی خوائنی ته به بکونم؟» کورگدا بوته: «آقا، خوائنم بینم.»^{۴۱} عیسی اونه بوته: «بین! تی ایمون ته شفا بده.»^{۴۲} کور مردکه هو دم خوش بینای بیاته و خدا ستایش گونون، عیسی دُمبالسر بُدوسه. مردم هیطوکه اینه بده ئن، همته خدا پرستش بوذن.

۱۹

عیسی وزگا

^۱ عیسی آریحا شهر دیرون بومه و شهر میئنای رده بو.^۲ اوره یکنه مرداک ایسابو، به ایسم زگا، زگا دارا بو و خراج گیرون پیلتر.^۳ او خواس بینی عیسی کیسه، اما چونکه پاچ بو و جمعیت خیلی زیاد، منیس.^۴ هینه واسه، بودوسه جلو و یکنه پلت دار فیشکسه تا اونه بینی، چونکه عیسی از او راه رد بؤده بو. ^۵ هیطو که عیسی اوره برسه، جور نیگاه گوده و اونه بوته: «زگا، بُدو جیر بیه که ایمری باید تی خونه میئن بیسم.»^۶ زگا تُند تأکید جیر بومه و ذوق امره اونه قبول بوده.^۷ مردم وختی اینه بده ئن، همته میسمیره بوذن که: «یکنه گناهکار خونه میئن میمونی بُشو.»^۸ و اما زگا خوش جا سرای ویرسه و عیسای خداوند بوته: «آقا، اؤن نیصف می مال و منال ندارون بخشنم، و آگه یه چی به ناحق ینفره هیتیم، چار برابر اونه واگردوننم.»^۹ عیسی بوته: «ایمری نجات ایی خونه میئن بومه، چره که ایی مرداک هم ابراهیم زاک ایسه.»^{۱۰} چونکه انسون ریکه بومه تا ایبر بؤ که واموچی و نجات بدای.»

ده ته سکهء طلا حیکایت

^{۱۱} هووخت که اوشون ایی گبؤن گوش داده بؤن، عیسی خوش گب دومبال، یکنه حیکایت بآرده، چونکه اورشلیم ورجه بو و مردم گمؤن گودن خدا پادشاهی هو زمون میئن ظهورکوننه.^{۱۲} پس عیسی بوته: «یکنه نجیب زاده، دور دس ولایتی بُشو تا خو مقام شاهی هگیری و بازین وگردی.»^{۱۳} پس، ده نفر از خوش خدمتکارون دوخونده و هر نفر، یکنه سکه طلا هده که اوشون سه ماه دستمزد قد بو و بوته: «تا می وگرسن، ایی پول امره کاسبی بکونین.»^{۱۴} اما

مردمؤنی که قرار بو ایشونه سر حکومت بکونی، اونای بیزار بؤن؛ اوشون، اونه دومبالسر، نماینده آنی سرا دائن با اپی پیغوم که: ”امه نخوانیم اپی شخص امه سر حکومت بکونی.“^{۱۵} وختی او خو مقام شاهی هیته و خوش ولایت سو وگرسه دستور بده او خدمتکارونی که ایشونه سرمایه هده بو، دُخوئن تا بفهمه هرنفر چقدر سود بودن.^{۱۶} اولی بومه و بُوته: ”اریاب، تی سکه، ده ته سکه دیگه سود بآرده.“^{۱۷} اونه بُوته: ”آفرین، ای خوروم خدمتکار! چونکه کم میئن امین بی، ده ته شهر ته هدئتم تا اونه حاکم بی.“^{۱۸} دوومی بومه و بُوته: ”اریاب، تی سکه، پنج ته سکه دیگه سود بآرده.“^{۱۹} اوئم بُوته: ”پنج ته شهرسر حاکم ببو.“^{۲۰} بازین سومی بومه و بُوته: ”اریاب، اینم تی سکه! اونه یکته پارچه میئن فییبیتم، قایم بداشتم.“^{۲۱} چونکه تی جی ترسئم، اینه واسه که سختگیر مرداک ایستی. اوچیزی که نناى ویگینی، و اوچیزی که نکاشتی، بیئنی.“^{۲۲} اریاب اونه بُوته: ”ای بد خدمتکار، عین تی گب تی سر حُکم گوئتم. تو که دؤنسی یکته سختگیر مرداکم، اوچیه نئتم ویگیتم و اوچیه نکاشتم بیتم،^{۲۳} چره می پول صرافون هنداى تا هیطوکه وگرسم اونه سود امره پسا گیرم؟“^{۲۴} پس اوشونی که اوره ایسابون بُوته: ”سکه اونای هگیرین و اونى که ده ته سکه دئنه، هَدین.“^{۲۵} اوشون اونه بُوتن: ”اریاب، اوکه خودش ده ته سکه دئنه!“^{۲۶} جواب بده: ”شمیره گوئم که هرکس دئنه، بیشتر هده بنه؛ اما اونى که ندئنه، هونیم که دئنه اونای هیته بنه.“^{۲۷} و الؤن او دُشمنؤنی که نخواسن مو ایشون سر حکومت بکونم اِره بآرین و می جلو ایشونه خون فکونین.“

عیسی شونن اورشلیم میئن

^{۲۸} بعد اپی گبؤن، عیسی جلوتر از دیگران اورشلیم سو راه دگته.
^{۲۹} هیطو که بیت فاجی و بیت عَنیا دهات که زیتون کوه سر بو برسه، دوته خو شاگردون جلوتر سرا دا، بوته: ^{۳۰} «او دهاتی که شیمه جلو هنه، بشین. هیطو که دیرون بوشوین، یکنه خر کره دوسه اینین که تا الؤن هیشکی اونه سر سوار نُبو. اونه بار کونین و اِره بآرین.^{۳۱} آگه ینفر شمراى بپورسه: ”چره اونه بازه کادرین؟“ بوگوین: ”خداوند اون لازم دئنه.“^{۳۲} شاگردون بوشونن و همه چیزه هیطو بیاتن که عیسی بوته بو.^{۳۳} و وختی خر کره بار کادبون، اونه صابؤن ایشون بوتن: «خر کره بازه کادرین؟»^{۳۴} جواب بدئن: «خداوند اونه خوائنه.»^{۳۵} اوشون، کره عیسی ورجه بآردن. بازین خوشون ردان اونه سر

ورگین و عیسی اونه سر بنیشوئنن. ^{۳۶} هیطو که عیسی شوذبو، مردم خوشون ردان اونه راه سر وارگینن. ^{۳۷} هیطو که کوه زیتون سراجیری ورجه برسه، شاگردون همه شادی امره، خدا پيله داد امره بخاطر او همه معجزاتی که بده بن پرستش بودن، ^{۳۸} و خوندن که:

«مبارک ایسه پادشاهی که خداوند ایسم امره هنه!

صلح و سلامت آسمون میئن و جلال آسمون گوف میئن بی!»

^{۳۹} بعضی از فریسی فرقه عالمون جمعیت میئنای عیسی بوئن: «اوستاد، تی شاگردون سر تشر بزَن که تام بزَن!» ^{۴۰} عیسی جواب بده: «شمره گوئم اگه ایشون تام بزَن، ای سنگون به داد هنن!»

^{۴۱} پس عیسی هیطو که اورشلیم نزدیک بو و شهر بده، اونه به ونگ بزه ^{۴۲} و بوته: «کاشکی تو، بله تو، ای روز تشخیص بدائی که چی ته به صلح و سلامتی آینه. اما حیف که الون تی چیشمونای دخوته هته. ^{۴۳} چونکه او روزونی رسنه که تی دشمنون تی دورتادور سنگر سازنن و هرسو ته دوره کوئنن و راه تبه تنگ کوئنن؛ ^{۴۴} و ته خاک امره همواره کوئنن تو و تی زاگون که تی میئن ایسان. و سنگ سنگ سر بجا نینن؛ چونکه از خدا آمئن وخت، تی کمک به غافل بومونسی.»

عیسی معبد میئن

^{۴۵} بازین عیسی بومه یهودی ان معبد میئن و بنا بوده کاسبون بیرون گودن، ^{۴۶} و اوشونه بوته: «بنویشته بوبو که "می خونه، عبادت خونه بنه"؛ اما شمه اونه دوزون لونه چاگودین.»

^{۴۷} عیسی هر روز معبد میئن مردوم آموئی. اما کاهینون سرون و تورات معلمون و قوم شیخون اونه کوشتن دومبال بوئن، ^{۴۸} ولی خوشون نقشه عملی گودن به هیچ راهی نیاتن، چونکه مردم همه عاشق اونه گبون بون.

۲۰.

عیسی قدرت و اختیار

^۱ یکتا از روزون که عیسی یهودی ان معبد صحن میئن مردم آموته دبو و خوروم خبر دندبو، کاهینون سرون و تورات معلمون، شیخون امره اونه ورجه بومئن ^۲ و عیسی بوئن: «امرہ بگو، به چی اجازه ای ای کارون کوئی؟ کی ای

قدرت و ايختيار ته هَدَي؟»^۳ عیسی جواب بَدَه: «مو هم شمراي يکته سوال دئم؛ مه بوگوين،^۴ يحيي تعمید از خدا بو يا انسؤن جي؟»^۵ اوشون همدیگر امره مشورت بودن، بوتن: آگه بوگويم خدا جي بو، گونه، ”پس چره اونه ایمون نأردین؟“^۶ آگه هم بوگويم انسؤن جي بو، مردم همته امره سنگسار کوئنن، چونکه ابي باور دئنن که يحيي پیغمبر بو.^۷ ”پس جواب بدئن: «نودؤنیم از کوره ایسه.»^۸ عیسی بوته: «منم شمره نگوئم که چی قدرت و ايختيار امره ابي کارؤن کوئم.»

شورر باغبونون حيكائیت

^۹ عیسی بازين ابي حيكائیت مردم به بأرده: «مرداکی يکته انگورباغ آماده بوده و اونه چن ته باغبؤن مناسبه هده و دراز مدت يکته مملکت ديگه سفر بوشؤ. ^{۱۰} انگور چئن زمؤن، يکته غلؤم باغبونون ورجه سرا دا تا آني از انگور باغ بار اينه هدين. اما باغبونون اونه بزئن و دس خالی واگردنن. ^{۱۱} پس يکته غلؤم ديگه سرا دا، اما اونم بزئن و اونه بي حرمتی بودن، دس خالی اونه سرادائن. ^{۱۲} پس سؤمين بار هنده غلؤم سرادا، اما اونم زخمی بودن، تؤدن بيرون.

«^{۱۳} هي موقع صاب باغ بوته: ”چی بگوئم؟ می عزیز ريکه سرادئيم شاید اونه حرمت بدارن.“^{۱۴} اما باغبونون هيطو که ريکه بدئن، همدیگر امره مشورت بودن، بوتن: ”ابي وارث ایسه. بائين اونه بکوشيم تا ارث آميشی بي.“^{۱۵} پس اونه انگورباغای بيرون تؤدن، و اونه بکوشتن.

«الؤن صاب باغ اوشونه امره چی کوئنه؟^{۱۶} او هنه و باغبونؤن هلاک کوئنه و انگورباغ ديگرون دست هدينه.» هيطو اوشون بشتؤسن، بوتن: «البته که اوشون ابي کار نوکوئنن!»^{۱۷} اما عیسی مردم چيشم بدوته و بوته: «پس او نيويشته معنی چی ایسه که گونه:

”سنگی که بنأن رد گودن،

مهمترین سنگ بوؤ؟“

^{۱۸} هرکس او سنگ سر بگای، پخت بنه، و هر وخت او سنگ گسی سر بگای، اونه آشه کوئنه.»^{۱۹} تورات معلمون و کاهينون سرؤن وختی بفهمسن ابي حيكائیت اوشونه واسه گوتدره، خواستن هو لحظه اينه بگيرن اما مردم جي ترسنن.^{۲۰} ”پس عیسی پاسن و جاسوسؤنی اونه ورجه سرا دائن که خوشؤن صادق نيشون دئن. اوشون اونه دومبال بوئن که عیسی گبؤنای يکته گزک

بیاجن و اونه فرماندار قدرت و محکمه دست هدئن. ۲۱ پَس جاسوسؤن عیسی بپورسه ئن: «اوستاد، دؤنیم که تو حقیقت گونی و آموته دری و هیشکس طرفِ نگینی، بلکه خُدا راهِ بَدْرستی یاد دائری. ۲۲ امپراطور خراج هدئن، اَمه به درست ایسه یا نه؟» ۲۳ اَمّا عیسی ایشون حیلَه جی واخُوب بو و بوته: ۲۴ «یکته سکه یه دیناری مه نیشون بدین. ایسم و نیشونِ اِبی سکه سر، کی شی ایسه؟» ۲۵ جواب بدئن: «امپراطور شی.» عیسی اوشونه بوته: «امپراطور مالِ امپراطور هدین و خُدا مالِ، خُدا!» ۲۶ هیطو بو که، نتونسن مردم ورجه عیسی خوشه گبؤن امره تله میئن تودئن، و اونه جواب دئن جی همه حیرون بوئن و تام بزئن.

سوال مرده آن زنده بوئنای

۲۷ بازین چن ته صدوقی فرقه عالمون که زنده بوئن مرده آن قبول نداشتن، بومئن، ۲۸ و عیسی بپورسن و، بوئن: «اوستاد، موسی اَمه به بنویشته که آگه یکته مرداک برار بمیری و خوشای یکته بی زاک زن بجا بنای، او مرداک باید اونه به زنی بگیری تا نسلی خوش برار به باقی بنای. ۲۹ یبار، هفت ته برار بؤن. اولی برار یکته زن بیته و بی زاک بمورده. ۳۰ بازین دوومی ۳۱ و بازین سوومی اونه خوش زنی به بیته و هیطو بو که هر هفت ته برار بموردن، بی اونکه خوشونای یکته زاک بجا بنئن. ۳۲ سرآخر او زناکم بمورده. ۳۳ الؤن، او روز که مورده آن زنده بن، او کویکته زن بنه؟ چونکه هر هفت ته برار اونه به زنی بیتن.»

۳۴ عیسی جواب بده: «ابی دور زمونه مردمن که زن گیئن و مرد بنن. ۳۵ اَمّا اوشونی که لایق رسئن به او دنیا و مُرده آنای زنده بوئن ایسن، نه زن گینن و نه مرد بنن، ۳۶ و نه ده میئن چونکه فرشته آن امره برابر بنن؛ اوشون خُدا زاکون ایسن، چره که مرده آنای زنده بوئین. ۳۷ ولی مُرده آنای زنده بوئن حقیقت، حتی موسی هم او جریون بل بیته تیفؤن میئن آشکار گوده، اوره که خُداوند، ابراهیم خُدا و اسحاق خُدا و یعقوب خُدا دوخونده. ۳۸ خدا که مُرده آن خُدا نیه، بلکه زنده آن خُدا ایسه؛ چونکه اونه ورجه همه زنده آن.» ۳۹ بعضی از تورات معلمون اونه جواب میئن بوئن: «اوستاد، خوب بوتی!» ۴۰ و ده هیشکی نیاری اونای سؤال بپورسی.

مسیح موعود کی ریکه ایسه؟

۴۱ بازین عیسی اوشونه بوته: «چطو ایسه که گونن مسیح موعود داوود

ریکه؟^{۴۲} چره که داوود خودش مزامیر کتاب میئن گونه:
«خداوند، می خداوند بوته:

می راست دَس وَر بنیش

تا^{۴۳} او زمونی که تی دُشمنون تی پا جیر کورسی بسازم.

آگه داوود اونَه 'خداوند' دُخوبئنه، چُطو او تینه داوود ریکه بی؟»^{۴۴}

هوموقع که مردم همه گوش دئدبون، عیسی خوش شاگردون بوته:

«تورات معلمونای دور بین که دوست دئن دراز عبا امره راه بوشوئن و

کوچه بازار میئن مردم اوشونه سلام بوگئن، و یهودی آن عبادنگاه میئن بهترین

جا بدارن و میمونی آن میئن مجلس جور بنیشئن.^{۴۷} از یه طرف بیوه زناکون

خونه چاپئن و از اوطرف ریا واسه، خوشونه دُعا درازه دئن. ایشونه عذاب

خیلی سخت تر ایسه.»

۲۱

ندار بیوه زناک پیشکش

۱ عیسی دور بر نیگه گوده و دارا آدمونی بده که خوشونه پیشکشون معبد

بیت المال صندوق میئن توده دبون. ۲ او میئنه ندار بیوه زناکی هم بده که دو

فُرُون صندوق میئن توده. ۳ عیسی بوته: «راست راست شمیره گوئم، ای ندار

بیوه زناک از همه اوشون ویشته هده. ۴ چونکه اوشون همته از زیادی

خوشونه دارایی هدن، اما ای زناک خوش ناداری میئن، خو تموم روزی هده.»

آخر زمون نیشونه آن

۵ وختی بعضی آن معبد وصف واسه گب زئدبون که چُطو قشنگ سنگون و

پیشکشون وقف امره بساته ایسه، عیسی بوته: ۶ «او روزونی رسنه اوچیزی جی

که اِره اینین، هیچ سنگی اویکته سنگ سر نومونه بلکه همه فگردنه.»

۷ اوشون بپورسه ئن: «اوستاد، ای اتفاقون کی دکئنه و اونَه نیشونه نزدیک

بوئن چیه؟» ۸ عیسی جواب بده: «واحب بین که گمراه نبین چونکه خیلی

ان می ایسم امره هنن و گونن: "مو هو ایسم" و "موعود زمون برسه". اوشونه

دومبالسر نشین.

۹ «و وختی که جنگون و آشوبون خبر ایشتونین، واهیمه ندارین. چونکه اول

باید ایجور چیزون اتفاق دکای، ولی آخر کار هودم نرسنه.» ۱۰ بازین عیسی

اوشونه بوته: «یکته قوم، قوم دیگر ضد و یکنه مملکت، مملکت دیگر ضد ویریسَن. ^{۱۱} پيله زمين لرزه آن و قحطی و وبا خیلی جائان میئن هنه، و ترسناک اتفاقون دیکته، نیشونه های خوفناک آسمون میئنای ظاهر بنه.

«^{۱۲} اما پیش از ای همه اتفاقون، شمره گرفتار کوئن، آزار رسونبئن و یهودی آن عبادتگاه آن و زندونون میئن تودئن، و می ایسم واسه، شمره پادشاه آن و فرماندارون و رجه بئن ^{۱۳} و ایطوری مهلت پیدا کوئین تا گوایی بدین. ^{۱۴} اینه خوب یاد بدارین که جلوتر، ای فیکرون میئن دنین که خودتون دفاع به چی بوگوین. ^{۱۵} چونکه شمره کلام و حکمتی هدئتم که هیته از شیمه دشمنون میئن مقاومت یا مخالفتی اونه امره بکونن. ^{۱۶} حتی شیمه پئر و مئر و برارون، و خویشون و رفیقون شمره دشمن دست هدئتن و بعضی از شمه آن کوشن. ^{۱۷} مردم همته می ایسم واسه شمراي نفرت پیدا کوئن. ^{۱۸} اما یکنه مو، شیمه سرا جی ایبر نبنه. ^{۱۹} صبر امره، شیمه جوئن نجات دئین.

«^{۲۰} وختی بینین اورشلیم، دشمن لشکر دوره بوده، بدونین که اونه ویرونی نزدیک ایسه. ^{۲۱} بازین اوشونی که یهودیه میئن ایسن کوهون میئن فرار کوئن و اوشونی که شهر میئن ایسن شهرای بیرون شن، و اوشونی که دشت و صحرا میئن ایسن شهر میئن نئن. ^{۲۲} چونکه او روزون، مکافات روزون ایسه که هرچی بنویشته بوبو عملی بنه. ^{۲۳} وای برشوگمدار زناکون و مئرونی که خوشون زاکون او روزون میئن شیر دئن! چونکه پيله بلایی ای سرزمین سر هنه و ای قوم، به غضب خدا دچار بنه. ^{۲۴} شمشیر ضربه امره کئتن و همته قومون دیگه میئن اسیری به ببورده بن و اورشلیم، غیریهودی آنای جی لعد دمچ بنه تا هوموقع که غیریهودی آن دوره، به انجوم برسی.

«^{۲۵} نیشونه آنی آفتاؤ و ماه و ستاره آن میئن پیدا بنه. زمین سر، قومون دریا کولاکای سراسیمه و پریشون بنن. ^{۲۶} مردم از ترس اوچیزی که دنیا به اتفاق دکندره، وحشت امره عئش کوئن، چونکه آسمون قوا آن به لرزه در هنه. ^{۲۷} بازین انسون ریکه اینین که ابر میئن پيله قوت و جلال امره امئدره. ^{۲۸} هیطو که ای اتفاقون شروع بی راست بیسین و شیمه سر جورا گیرین، چونکه شیمه نجات نزدیکه!»

^{۲۹} و ای حیكایت اوشون به بآرده: «انجیل دار و اویکته دارون یاد بآرین. ^{۳۰} هیطو که وُلگ دئتن، تینین بینین و بفهمین که تابستون امئدره. ^{۳۱} هینه واسه، هر زمون بینین که ای چیزون اتفاق دکندره، فهمنین که خدا پادشاهی

نزدیک. ^{۳۲} راست راست، شمره گوئم، تا همه ای اتفاق دنکای، ای نسل از بین نشنه. ^{۳۳} آسمون و زمین از بین شنه، اما می گبؤن هرگی از بین نشنه.

«^{۳۴} واخوب ببین، نبی که کیف و نوش و مستی و اپی زندگی دیل نیگرؤنین شیمه دیل سخت کونی و او روز یکتہ دؤم مورسؤن یکدفاری شیمه سر بگای. ^{۳۵} چونکه ای اتفاق همه مردم سر، تموم دنیا به دکنه. ^{۳۶} پس همیشه بپایین و دوعا بکونین تا بتونین همه ای اتفاقون جی که خیلی زود دکنه، در آمون بومؤنین و انسون ریکه ورجه بیسین.»

^{۳۷} عیسی هر روز معبد میئن مردم آموتی. و هر شو شهرای بیرون شو و کوهی که زیتون ایسم داشت شوء صوبه گود. ^{۳۸} صوبه دمؤن مردم اون گبؤن ایشتؤسن به معبد میئن جومه بوئن.

۲۲

یهودا خیانت

^۱ عید نؤن بی خمیرمایه که به پسخ معروف بو نزدیک بو، ^۲ و کاهینون سرؤن و تورات معلمون یکتہ راه دومبال بؤن که عیسی چوطؤ بکوشن چره که مردمای ترسئن. ^۳ هوموقع شیطون، یهودا میئن معروف به اسخریوطی که یکتہ از او دوازده ته شاگرد بو، بوشؤ. ^۴ او کاهینون سرؤن و معبد فرمانده آن ورجه بوشو و اوشونه امره گب بزه که چطو عیسی ایشونه دس هدای. ^۵ اوشون شاد بؤئن و قبول بوذن آنی پول اونه هدئن. ^۶ یهودا هم قبول بوده و یکتہ فرصت دومبال بو تا مردم نیسابؤن میئن، عیسی اوشونه دست هدای.

آخری شؤم

^۷ پس عید نون بی خمیرمایه روز که باید پسخ به بره قربؤنی بی، برسه. ^۸ عیسی، پطرس و یوحنا سرا دا، بوتہ: «بشین و پسخ شؤم امه به چاگونین تا بخوریم.» ^۹ بپورسه ئن: «کوره خوائی تهیه بینیم؟» ^{۱۰} عیسی جواب بده: «زمؤنی که شهر میئن شنین، یکتہ مردکاکه او گوله امره اینین. اونه دومبالسر یکتہ خؤنه میئن بشین که او، اونه میئن شنه ^{۱۱} و صابخونه بگین: "اوستاد گونه: 'میمؤنخؤنه کوره ایسه تا پسخ شؤم می شاگردؤن امره بخورم؟'" ^{۱۲} او، یکتہ پیله تلارخونه، آماده بوبؤ شمره نیشون دئنه. اوره حاضر کونین.» ^{۱۳} اوشون بوشئن و همه چیہ هیطو بیائن که ایشونه بوتہ بو، و پسخ حاضر

گودن.

^{۱۴} وختی که شوّم زمون برسّه، عیسی خوشی رسولؤن امره سفره سر بنیشته. ^{۱۵} هوموقع ایشونه بوتّه: «خیلی شوق دَاشتم قبل اونکه سختی بَگشم، اپی پَسَخ شیمه امره بُخورم. ^{۱۶} چونکه شمره گوئم که اونای نوخوئتم تا زمونی که پَسَخ، خُدا پادشاهی میئن به انجوم برسی.» ^{۱۷} پَس یکنه جام ویتّه و شکر بوده و بوتّه: «اینه هگپرین و شیمه میئن سَهَم بکونین. ^{۱۸} چونکه شمره گوئم که از الون تا خُدا پادشاهی زمون، دِه انگورِ بارا جی ووندوشنم.» ^{۱۹} و هیطو نؤن ویتّه، شکر بوده و تیکه بوده و اوشونه هدّه و بوتّه: «اپی می تن ایسه که شیمه به هدّه بنه؛ اینه می یاد واسه انجوّم بدین.» ^{۲۰} هینه واسه، بعد شوّم جام ویتّه و بوتّه: «اپی جام، عهد جدید ایسه می خونِ میئن، که شیمه واسه فوده بنه. ^{۲۱} اما اونیکه خیال دئنه مه تسلیم کونی، اونه دست می دَس امره یکنه سفره میئن دره. ^{۲۲} انسون ریکه هوطو که قرارِ بشی، شنه، اما وای بحال او کس که اونه دشمن دست هدئنه.» ^{۲۳} بازین اوشؤن همدیگرای پورسئدبون که کویکته اپی کار کوئنه.

^{۲۴} یکنه بگومگو رسولؤن میئن بپا بوبو که کویکته اوشونِ میئن، پیله تر ایسه. ^{۲۵} عیسی ایشون بوتّه: «دیگر قومؤن پادشاهؤن ایشونه سر آقایی کوئنن؛ و ایشونی که اوشون سر قدرت دئنن 'خان' دوخؤنده بنن. ^{۲۶} اما شمه هیطو نبین. پیله ترین شیمه میئن باید کوشتایتیرین مورشؤن بیی و رهبر باید خدمتکار مورشؤن بیی. ^{۲۷} چونکه کویکته پیله تر ایسه، اونی که سفره سر نیشینه یا اونی که خدمت کوئنه؟ مگه اونی نیه که سفره سر نیشنه؟ اما مو شیمه میئن خدمتکار مورشؤن ایسم.

«^{۲۸} شمه گسؤنی ایسین که می امتحونؤن میئن می ورجه ایسابین. ^{۲۹} پَس هوطو که می پئر یکنه پادشایی مه هدّه، مو هم شمره هدئتم، ^{۳۰} تا می سفره سر می پادشایی میئن بُخورین و وودوشین و تختؤن سر بنیشین و دوازده ته قبیلّه اسرائیل داوری بکونین.

«^{۳۱} آی شَمعون، ای شَمعون، شیطؤن بخواسّه که شمره گندم مورشؤن الک بکونی. ^{۳۲} اما مو ته به دوعا بودم تا تی ایمؤن ازین نشی. پَس هیطو که وگرسی، تی برارؤن قوت بدی.» ^{۳۳} اما پطرس جواب بدا: «آی آقا، مو حاضریم تی امره زندؤن میئن بوشوم و جوئن بدئم.» ^{۳۴} عیسی جواب بدّه: «پطرس، بودؤن که ایمره قبل اینکه تله اوپی بکونی، تو سه بار حاشا کوئنی که مه شناسی.»

^{۳۵} بازین عیسی اوشونای پپورسه: «زمؤنی که شمزه بی پول کیسه و خورجین و چاروق سرا دام، هیچی محتاج بوبین؟» جواب بدئن: «نه، هیچی به.»
^{۳۶} عیسی اوشونه بوته: «اما الون هرکس کیسه یا خورجین دئنه، اونه ویگیره و آگه شمشیر ندئنه، خوش رخت بفروشه، یکنه شمشیر بهینه. ^{۳۷} چونکه شمزه گونم که ایی خدا کلام بنویشته بام می باره به انجؤم برسی که: "او گناهکارؤن مورشون محکوم بنه." چونکه، اوچیزی که می باره بنویشته بوبؤ، عملی بؤدره.» ^{۳۸} شاگردؤن بوئن: «ای خداوند، نگاه بکون، دوته شمشیر دئیم.» ایشونه بوته: «بسّه!»

عیسی دوعا، زیتون کوه سر

^{۳۹} بازین عیسی بیرون بئشو و بنا به خوش عادت، زیتون کوه سو راهی بوبؤ و شاگردؤن هم اونه دومبالسر بوشؤن. ^{۴۰} وختیکه اوره برسه آن، خو شاگردون بوته: «دوعا بکونین تا امتحون مین دنکاین.» ^{۴۱} بازین یکنه سنگ تودئنه فاصله قد، ایشونای دور بؤ زانو بزه، ایطوری دوعا بوده: ^{۴۲} «آی پئر، آگه تی خواسه اینه، ایی جام می جی دور کون؛ اما نه می خواسه واسه، بلکه تی خواسه انجوم بی.» ^{۴۳} هوساتای یکنه فرشته آسمونای عیسی به ظاهر بؤ و اونه بیشتر قوت بده. ^{۴۴} عیسی او رنج و عذاب مین که دبو، مصمتر دوعا گود، و اونه عرق، خون قطره آن مورشون زمین سر کالس. ^{۴۵} هیطوکه دوعا جی ویرسه و شاگردؤن ورجه وگرسه، بده آنیچی غصه داشتن، بخوتن. ^{۴۶} ایشون بوته: «چره خوتین؟ ویریسین و دوعا بکونین تا امتحون مین دنکاین.»

عیسی گرفتاره بوئن

^{۴۷} عیسی حله گب زئدبو که گروهی از راه برسئن. او مردکه که اینه ایسم یهودا بو و دوازده ته شاگرده امره بو، اوشونه راهنمایی گود. او عیسی ورجه بومه تا اونه موچی بزنی، ^{۴۸} اما عیسی اونه بوته: «ای یهودا، انسون ریکه یکنه موچی امره تسلیم کوئی؟» ^{۴۹} هیطوکه عیسی دومباله روئون بفهمسن چی خبر ایسه، بوئن: «آقا، امه شمشیر امره بزیم؟» ^{۵۰} و یکنه از اوشون پيله کاهین غلؤم شمشیر امره بزه و اونه راست گوش ببه. ^{۵۱} اما عیسی بوته: «ایی کار نکونین!» و او مردکاکه گوش دست بکشه و شفا بده. ^{۵۲} بازین عیسی کاهینون سرؤن و معبد فرمانده آن و شیخؤنی که اونه گیتنه به بومه بؤن، بوته: «مگه مو راهزنم که شمشیر و کولاکت امره می دومبال بوماین؟» ^{۵۳} هر روز معبد مین

شیمه آمره بوم، و شیمه دَس می رو درازا نودین. اما ای شیمه وخت ایسه و ظلمات قدرت وخت.»

پطرس حشا گودن

^{۵۴}بازین عیسی بیتن و پيله کاهین خونه میئن بَبوردن. پطرس دورادور ایشون دومبال راه دکتہ. ^{۵۵}خونه صاراکی میئن، آتشی روشن بو و چندنفر اونه دور نیشته بُن. پطرس هم اوشون میئن بنیشته. ^{۵۶}هوموقع یکتہ کلفت اونه آتش روشنای میئن بده و اونه چال بزه بوته: «ای مرداک هم اونه امره بو.» ^{۵۷}اما پطرس حشا بوده و بوته: «زناک، اونه نشناسم.» ^{۵۸}ای ده بوبؤ، یه نفر دیگه اونه بده و بوته: «تو هم یکتہ از اوشؤنی.» پطرس جواب بدا: «مرداک، مو از اوشون نیم.» ^{۵۹}یه ساعت بگذشتبو که یه نفر دیگه اصرار امره بوته: «بی شک ای مرداک هم اونه امره بو، چونکه جلیل شی ایسه.» ^{۶۰}اما پطرس اونه بوته: «مرداک، نودؤنم چی گونی.» حله گب زئدبو که تله اوپی بوده. ^{۶۱}بازین عیسی خُداوند خو روئه واگردونه و پطرس نیگا بوده، و پطرس اونه گب به یاد بآرده که بوته بو: «ایمرو قبل اینکه تله اوپی بکونی، سه بار مه حشا کوئی.» ^{۶۲}پس بیرون بُشوزرخ ونگ بزه.

عیسی روخشنایتن

^{۶۳}اوشؤنی که عیسی بیتن بون، اونه روخشنایتن و زئن، ^{۶۴}اونه چیشمؤن دَوَسَن و گوئن: «غیباغیبی بگو کی ته زئدره؟» ^{۶۵}و خیلی گبون آمره اونه توهین بودن.

عیسی محاکمه یهود شورا ورجه

^{۶۶}وختی صوباین بوبؤ، شورای شیخؤن قوم، هم کاهینون سرؤن و هم تورات معلمون، یکتہ جلسه بنائن و عیسی خوشونه ورجه دوخوندن. ^{۶۷}اوشون بوئن: «آگه تو مسیح موعودی، آمره بگو.» اما عیسی جواب بده: «آگه بوگوم، می گب باور نوگئین، ^{۶۸}و آگه شمَره بپورسم، مه جواب ندئین. ^{۶۹}اما بازین، انسون ریکه، خُدا راست دَس قوت ورجه نیشنه.» ^{۷۰}همته ای بوئن: «پس تو خُدا ریکاکی؟» عیسی جواب بده: «شمه گونین که ایسم.» ^{۷۱}پس اوشون بوئن: «ده چی نیازی به گواپی ایسه؟ خودمؤن اونه زوبؤنای بشتؤسیم.»

محاکمه پیلاتس و هیروдіس ورجه

۱ هوزمون همته شورا کسون، ویریسن و عیسی پیلاتس ورجه بوردن ۲ و اوناجی شکایت بودن و بوتن: «امه ای مردکه مجریم بیاتیم. او امه قوم گمراه کادره و امره نوگزانه امپراطور روم مالیات هدیم و ادعا کوئنه که مسیح موعود ایسه یعنی یکتہ پادشاه.» ۳ پیلاتس عیسای بپورسه: «تو یهود پادشاه ایسی؟» عیسی جواب بده: «تو ایطوبوتی!» ۴ بازین پیلاتس کاهینون سرؤن و جماعت بوته: «هیچ جرمی ای مردکه محکوم گودن به نیاتم.» ۵ اما اوشون اصرار امره بوتن: «او تموم یهودیه میئن جلیلائی بیته حتی تا اره، هرجا که شنه خو آموتن امره مردم کوک کوئنه.»

۶ هیطوکه پیلاتس اینه بشتؤسه، خواسی بودونی او جلیل شی ایسه. ۷ و چونکه بفهمسه که هیروдіس حکمرؤنی منطقه شه، عیسی، اونه ورجه سرا دا، چونکه هیروдіس او زمون اورشلیم میئن ایسه بو. ۸ هیروдіس هیطوکه عیسی بده، خیلی شاد بو، چونکه خیلی وخت بو اونه خواس بیئی. پس بنا به اونچیزیکه که درباره عیسی بشتؤسه بو، ناجه داشت یکتہ نیشؤنه اوناجی بیئی. ۹ پس عیساجی خیلی سؤال بوده، اما عیسی اونه جواب نده. ۱۰ کاهینون سرؤن و تورات معلمون که اوره ایسه بن، اونه خیلی بهتون زئن. ۱۱ هیروдіس و اونه سربازؤن هم عیسی بی حرمتی گودن و اونه زوخشن گیتن. بازین یکتہ شاهؤنه ردا اونه بیپوشونئن و پیلاتس ورجه وگاردوئنئن. ۱۲ او روز میئن، هیروдіس و پیلاتس همدیگره امره ریفق بوئن، چونکه قبل دُشمن بوئن.

۱۳ هوموقع پیلاتس کاهینون سرؤن و قوم پیله ترؤن و مردم دوخونده ۱۴ و اوشونه بوته: «شمه، ای مرداکاکه می ورجه بآردین و بوتین که مردوم گمراه کادره. مو شیمه ورجه اونه بپورس دپورس بودم و او جرمؤنی که شمه اونه ضد گونین هیچی نیاتم. ۱۵ هیروдіس هم هیچی نیاته، چونکه اونه امه ورجه وگردوئنه. هیطو که اینین، کاری نوده که مستحق موردن بیی. ۱۶ پس اونه شلاق زئنم و سرا دئنم.» ۱۷ هر عید میئن، پیلاتس باید یکتہ زندونی اوشونه به سرا دا بیی.

۱۸ اما اوشون یکجایی فریاد بزئن: «اونه سربه نیست کون و بازاباس امه به سرادی!» ۱۹ بازاباس بخاطر شورشی که شهر میئن اتفاق دکتہ بو، و هم قتل واسه، زندون میئن ایسابو. ۲۰ پیلاتس که خواسی عیسی سرا دای، یبار ده اوشون امره گب بزہ. ۲۱ اما ایشون هیطو فریاد زئن که: «اونه صلیب سر بپر!»

اونه صلیب سر بېر!»^{۲۲} پیلاتس سُوم بار اوشونه بوته: «چره؟ چی بدی بوده؟ مو هیچ جرمی اونای نیاتم که مستحقِ موردن بی. پس اونه شَلّاق زَنَم و سرا دَنَم.»^{۲۳} اما اوشون فریاد امره اصرار بوَدَن که صلیب سر بشی. سر آخر اوشونه صدای بلند حریف بو^{۲۴} و پیلاتس او حُکمی که خواسن، هَدَه.^{۲۵} او مَرَدَکی که شورش و قتل واسه زندوَن میئن ایسابو و جماعت اونه آزادی خواستن ویله گوده و عیسی ایشونه هَدَه تا خوشون دیل بخواه اونه امره رفتار بکونن.

عیسی صلیب سر بُورَدَن

^{۲۶} وختیکه عیسی بُوردبؤن یکتَه مَرَدکای به ایسم شَمعون، که قیروانِ مردم جی بو و زمیناجی، شهر میئن اَمَدبُو، بیئن و صلیبِ اونه دوش سر بَنَن، و اونه مجبور گودن عیسی دومبالسر ببری.^{۲۷} خیلی از مردم، و زناکوونی اَم که خوشون سینه سر کوئن و ونگ زئن، اونه دومبالسر راه دکتن.^{۲۸} عیسی خو روئه وگردوَنه و اوشونه بُوته: «آی اورشلیم لاکوکوَن، می واسه ونگ نزنین؛ خودتوَن به و شیمه زاکون به ونگ بزنین.^{۲۹} چونکه او زمونی هنه که شمه گوین: "خوشا به حال زناکوونی که ایشون به زاک نبنه، خوشا به حال او شوکوموونی که هرگی شوکومائیتن و سینه تانی که هرگی شیر ندائن!"^{۳۰} هو زمون، کوهوَن گوئن: که "امه سر فگردین!" و پوشته اُن که: "امره بپوشوئین!"^{۳۱} چونکه اگه تر چوب امره ایطو بُودَن، خشک چوب امره چه کوئن؟»

^{۳۲} دو ته دیگه مَرَداکم که هر دو جنایتکار بوئن، بُوردبؤن تا عیسی امره بکوشن.^{۳۳} وختی او جیگا که جمجمه ایسم داشت برسه ئن، اوره عیسی صلیب سر ببوردن و او دوته جنایتکار هم صلیب سر ببوردن، یکتَه اونه راست ور و اوته اونه چپ ور.^{۳۴} عیسی بوته: «پئر، ایشون بَبَخش، چونکه نوَدُئَن چی کادرن.» هوموقع اوشون قرعه توَدَن تا اونه رختوَن خوشون میئن سهم بکونن.^{۳۵} مردم نیگا کاندبون و قوم پيله ترؤن هم روخشن گیتن گوئن: «بقیه مردوم نجات بَدَه! اگه مسیح موعود ایسه و حُدا انتخاب بوبو، بدار خوش نجات بدای.»^{۳۶} سربازوَن هم اونه رُخشن گیتن. ایشون عیسی ورجه بومئن، ترش بو شراب اونه هَدَن^{۳۷} و گوئن: «اگه یهود پادشایی، ته نجات بدی.»^{۳۸} یکتَه بنویشته هم اونه سر جور بچسبونئبون که 'ای ایسه یهودی اُن پادشاه'.

^{۳۹} یکتَه از او دوته جنایتکار که صلیب سر بیرده بوئن، بی احترامومی امره عیسی گوت: «مگر تو مسیح موعود نی بی؟ پس امره و خودته نجات بدی!»^{۴۰} اما او

يڪته اونه تشر بزه و بوتہ: «خُدا جي نترسني؟ تو هم هو حُکم دَئي! ^{۴۱} امه مجازات به حق ايسه، چونڪه سزای امه اعمال. اما ابي مرداک هيچ خطاي نوده.» ^{۴۲} بازين بوتہ: «اي عيسيٰ، وختيڪه تي پادشاهي برسي، منم به ياد بار.» ^{۴۳} عيسيٰ جواب بده: «راست راست، ته گوتم، ايمرو مي امره بهشت ميئن هني.»

عيسيٰ موردن

^{۴۴} ساعت دور ور دوازده ظهر بو که تاريخي سراسر او ولايت بيته و تا ساعت سه بعدظهر ادامه داشت، ^{۴۵} چونڪه آفتاؤ ده فنتوس. هي موقع بو که، محرابگاه پرده از وسط دوياره بوبو. ^{۴۶} بازين عيسيٰ زگه امره بوتہ: «پئر، مي روح تي دستون ميئن نئم.» اينه بوتہ و خوش آخرين نفس بکشه. ^{۴۷} سريازون فرمانده، ابي اتفاق دئن امره، خُدا ستايش بوده و بوتہ: «راست راست که ابي مرداک بي گناه بو.» ^{۴۸} مردمي هم که تماشا گودن به جومه بؤن، هيطو اوچيزي که اتفاق دڪته بو بدين، درحالي که خوشونه سينه سر کوئن، وگرسن خوشون خونه. ^{۴۹} اما همه اونه آشنايون، او زناکوني هم که جليلاي اونه دومبالسر بوما بن، دور ايسابوئن، ابي چيزون نيگاه کادبون.

عيسيٰ دفن گودن

^{۵۰} اوره يڪته مردکاي به ايسم يوسف ايسه بو، يهوديه رامه شهره جي. او شورا عضو بو، يوسف مرداڪي بو خوروم و صالح، ^{۵۱} و شورا تصميم امره موافق نبو. او خُدا پادشاهي ريفا ايسابو. ^{۵۲} ابي مردکاي پيلاؤس ورجه بوشو و عيسيٰ جنازه بخواسه. ^{۵۳} پس عيسيٰ جنازه جير بارده، کتون ميئن فيبيته و يڪته مقبره که سنگ ميئن بتاشته بوبو بو بنا که تا الون هيشڪي اونه ميئن بنا نوبو بو. ^{۵۴} او روز، آماده بوئن روز، عيد به بو و هيچي نومونسه بو تا مقدس شنبه روز شروع بي. ^{۵۵} زناکوني که جليلاي عيسيٰ دومبالسر بومه بن، يوسف دومبال بوشوئن و مزار جا و اينه که چوطو جنازه اوره بنائن بدين. ^{۵۶} بازين وگرسن خونه، حنوط و عطري جات چا گودن و شنبه روز ميئن عين شريعت حکم استراحت بودن.

اولی روز هفته که یکشنبه بو، صوبه دم، زناکون حنوطی که چاگوده بڼ، خوشونه امره ویتن و مقبره سو بښوئن. ^۲ بدئن که مقبره سنگ که در جُلو هته بو، یکنه کناری، گرادا بوبو. ^۳ اما وختی که مقبره میئن بښوئن، عیسی خُداوند جنازه نیاتن. ^۴ ای اتفاقوناجی غاغه بون که یدفاری دو ته مرداک، نورونی رخت امره ایشونه ورجه بیسن. ^۵ زناکون ترساجی خوشون سرؤن جیر تودن؛ اما او دوته مرداک ایشونه بوتن: «چره زنده مُرده ان میئن واموجنین؟ ^۶ او اړه نیسه، بلکه زنده بوبو! به یاد بآرین زمونی که جلیل میئن ایسابو، شمره چی بوته. ^۷ بوته که انسون ریکه باید گناهکارون دس امره تسلیم بی، صلیب سر هکښه بی و سوم روز میئن ویرسی.» ^۸ هوموقع زناکون اونه گبون یاد بآردن. ^۹ وختیکه مقبرای وگرسن، ای قضیه، او یازده ته رسول و بقیه ان به بوتن. ^{۱۰} زناکونی که ای خبر رسولون بدئن، مریم مجدلیه، یوآنا، مریم یعقوب مئر و زناکونی بوئن که ایشون همراهی گودن. ^{۱۱} اما رسولون، خیال بآردن زناکون هذیون گوتدرن و اوشون گبون باور نودن. ^{۱۲} با ای همه، پطرس ویرسه و مقبره سمت بدوسه و هچیمسه و نیگاه گوده، اما جز کفن هیچی نده. پس از اوچیزیکه بده بو حیرون بو، خوئه سو وگرسه.

عمائوس راه میئن

^{۱۳} هو روز میئن، دو ته از اوشون یکنه دهات سو شوئدبون، به ایسم عمائوس، که دوربر ده کیلومتری اورشلیم هته بو. ^{۱۴} ایشون درباره همه اتفاقاتی که دکنه بو، همدیگر امره گب زئدبون. ^{۱۵} هیطو که گب زئن سرگرم بڼ، عیسی، خودوش، ایشون ورجه بومه و ایشون امره همراه بوبو. ^{۱۶} اما ایشون چیشمؤن دوسه بوبو بو تا عیسی نشناسن. ^{۱۷} عیسی اوشونای پپورسه: «راه میئن، چی باره گب زئدرین؟» اوشون غم ببارسه قیافه امره، ساکت بیسن. ^{۱۸} بازین یکنه از ایشون که گلیئوپاس اینه ایسم بو، عیسی جواب میئن بوته: «مگه تو تنها غریبه ای ایستی که اورشلیم میئن خبر ندائی ای روزون میئن چی اتفاقی دکنه؟» ^{۱۹} عیسی پپورسه: «کو اتفاق؟» اوشون بوتن: «اوچیکه عیسای ناصری سر بومه. او یکنه پیغمبر بو که خدا دید میئن و همه مردم ورجه، نفوذ کلام و کارون پرقدرتی داشت. ^{۲۰} و چوطو کاهینون سرؤن و امه پيله ترؤن اونه هدئن تا موردن به محکوم بی و اونه صلیب سر هکښه ئن. ^{۲۱} اما امه امید داشتیم که ای هونی بی که بایستی اسرائیل نجات بدی. علاوه بر ای، الون سوم روز میئن

ایسایم که ایی اتفاقون دکنه. ^{۲۲} بعضی از زاناکۆن هم که امه میئن ایسان، آمره مات گودن. اوشون ایمرور صوبه دم مقبره ور بُشوئن، ^{۲۳} اما اونه جنازه نیاتن. هوموقع وگرسن، آمره بوئن فرشته ثانی رؤیا میئن بدئن که ایشونه بوئن عیسی زنده ایسه. ^{۲۴} بعضی از امه ریفقون مقبره ور بُشوئن و جریون هوطو که زاناکۆن نقل بوده بُن، بیاتن، اما عیسی ندئن. ^{۲۵} «هوموقع عیسی ایشون بوته: «چقدر شمه نادونین، چره هنی شیمه سخته که پیغمبرون گبون باور بکونین! ^{۲۶} مگه نباسی مسیح موعود ایی رنجون بینه و بازین به خوش جلال برسی؟» ^{۲۷} عیسی، بازین از موسی و همه پیغمبرون شروع بوده و اوچیزی که تموم مُقدس کتابون میئن درباره او بوته بوبو بو، ایشون به گب بزه.

^{۲۸} وختی او دهاتی که خواستن بوشوئن، رسنه دبون، عیسی وانمود بوده که خوائنه دورتر بشی. ^{۲۹} اوشون اصرار بوذن و بوئن: «امه آمره بیس، چونکه هیچی نومونسه تا روز تمته بی و شو هم نزدیکه.» پس عیسی دیرون بوشو تا ایشونه امره بیسه. ^{۳۰} وختی ایشونه آمره سفره سر نیشته بو، نون ویته و شکر بوده، تیکه بوده و ایشونه هده. ^{۳۱} هو موقع، ایشونه چیشمون بازه بو و عیسی بشناختن، اما هو دم ایشونه چیشم جلو غیب بو. ^{۳۲} اوشون همدیگر بپورسه ئن: «مگه او زمونی که راه میئن امره گب زئدبو و مُقدس نویشته آن امه به تفسیر کاندبو، دیل امه سینه میئن نکوت؟» ^{۳۳} پس تاتادی ویریسئن و اورشلیم سو وگرسن. اوره او یازده ته رسول بیاتن که خوشونه ریفقون امره جومه بو بُن، ^{۳۴} اوشون بوئن: «ای حقیقت دئنه که خداوند زنده بوبو، چونکه شمعون به ظاهر بو.» ^{۳۵} بازین، او دو ته هم بوئن که راه میئن چی اتفاق دکنه و چطو عیسی نون تیکه گودن وخت بشناختن.

عیسی آشکار بوئن شاگردون به

^{۳۶} حله ایی اتفاق واسه، گب زئدبون که عیسی خودوش بومه و ایشونه میئن بیسه و بوته: «سلام برشمه!» ^{۳۷} اما اوشون هیرون و ترسون، خیال بوذن که یکنه روح دئدرن. ^{۳۸} عیسی اوشونه بوته: «چره ایطو پریشونین؟ چره شک شیمه دیل میئن راه دئنین؟ ^{۳۹} می دس و پا بینین. خودم ایسم! مه دس بزین و بینین؛ روح که گوشت و خاش ندئنه، اما هیطو که دئدرین مو دئتم!» ^{۴۰} اینه بوته و خوش دستون و پائانه ایشونه نیشون بده. ^{۴۱} اوشون ذوقای مات بوئن و منیسن باور بکونن. پس عیسی ایشونه بوته: «هیچی خوردن به دئنین؟»

٤٢ اني ببيشته ماهي اونه هدئن. ٤٣ اونه هيته و ايشون چيشمؤن جلو بځورده. ٤٤ هوموقع عيسي ايشونه بوته: «اپي هو ايسه كه او زمون شيمه امره بوم گوتم؛ ابي كه توم اوچيزاپي كه موسي تورات و پيغمبرون كتابون و مزامير ميئن درباره مو بنويشته بوبؤ، بايد به انجوم برسي.» ٤٥ بازين، ايشون ذهن بار گوده تا بتؤن مقدس كيتابؤن بفهمن. ٤٦ و عيسي ايشون بوته: «بنويشته بوبؤ كه مسيح موعود رنج كشنه و سوم روز مرده ان جي ويريسته، ٤٧ و اونه ايسم امره توبه و گناهؤن آمرزش همه قومؤن به موعظه بنه و اونه بنا اورشليم جي ايسه. ٤٨ شمه گواؤن ابي اتفاقون ايسين. ٤٩ مو مي پئر موعود، شيمه به سرا دئتم؛ پس شهر ميئن بيسين تا او زموني كه از اعلي، قدرت امره پورا بين.»

عيسي، آسمون شنه

٥٠ بازين ايشون شهرای بيرون تا نزديك بيت عنيا ببرده و خوش دستؤن دراز گوده و، ايشون برکت بده؛ ٥١ و هو موقع كه ايشون برکت دائدبو اوشوناي سيوا بوبؤ، به آسمؤن ببرده بوبؤ. ٥٢ ايشونم اونه پرستش بوذن و يكته پيله شادي امره اورشليم طرف وگرسن. ٥٣ اوره هميشه معبد ميئن ايسابؤن و خدا شكر و سپاس گوئن.

